

Tabela uwag zgłoszonych do projektu ustawy o usłudze ePłatności (UD287) w ramach konsultacji publicznych II

lp.	Podmiot wnoszący uwagi	Jednostka redakcyjna, do której wnoszone są uwagi	Zgłoszone uwagi	Stanowisko
1.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 2 pkt 1	Projekt znacząco rozszerzył (w porównaniu do poprzedniego projektu) definicję „należności” o klauzulę otwartą w lit. c, obejmującą – obok podatków i opłat – także „składki, wpłaty i inne świadczenia pieniężne pobierane przez podmioty publiczne na podstawie przepisów odrębnych”. W połączeniu z szerokim pojęciem „podmiotu publicznego” (odesłanie do art. 2 ust. 1 ustawy o informatyzacji, obejmujące kilkadziesiąt tysięcy podmiotów) oraz wyłączością w zakresie świadczenia usługi acquiringu na rzecz BGK, tak szeroki zakres przedmiotowy pojęcia „należności” istotnie powiększa segment rynku acquiringu objęty faktycznym monopolem. Jest to kwestia, która w opinii PONIP wzmacnia argumentację dotyczącą rezygnacji z monopolu BGK w zakresie świadczenia usług płatniczych (acquiringu) na rzecz podmiotów publicznych.	Uwaga wyjaśniona Projekt odnosi się do opłat wnoszonych na rzecz: podmiotów działających w szeroko pojętej sferze publicznej, które w ramach powierzonych im przez państwo zadań świadczą na rzecz obywateli różne usługi, w tym komunalne. W sposób naturalny forma prawna tych podmiotów nie może być ograniczona ustawowo, ponieważ działałoby to na niekorzyść obywateli. Ustawa również nie mówi nic o tym, że te podmioty mają zaprzestać korzystania z dotychczasowych rozwiązań komercyjnych. Zgodnie również z uzasadnieniem do projektu ustawy, użytkownik będzie miał swobodę w wyborze dokonania zapłaty należności również w inny sposób, w tym gotówką lub z wykorzystaniem innych usług płatniczych (np. przelewów natychmiastowych), o ile będą one oferowane przez danego akceptanta. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze. Zgodnie z legalną definicją acquiringu, działalność dostawcy powinna polegać na „umożliwianiu wykonywania transakcji płatniczych”. Nie odnosi się ona zatem <i>stricte</i> do „wykonywania transakcji płatniczych”, przez które należy rozumieć zapewnienie całego potencjału technicznego, który będzie realizował transakcję płatniczą na wszystkich etapach i w tym kontekście acquiring trzeba odróżnić od

				processingu, czyli zapewnienia technicznych możliwości i faktycznego przekazywania komunikatów pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w procesie. Obsługa transakcji od strony technicznej może być bowiem wykonywana zarówno przez agenta rozliczeniowego, ale również przez innego usługodawcę, np. działającego bezpośrednio na rzecz akceptanta. BGK jako agent rozliczeniowy nie realizuje transakcji, tylko je umożliwia np. poprzez dostęp do schematów płatniczych typu BLIK lub tych udostępnianych przez organizacje kartowe. Należy przy tym dokonać wyraźnego rozróżnienia pomiędzy wyłączeniem czynności polegających na rozliczaniu i rozrachunku transakcji w ramach systemu płatności w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami, a rozliczaniu tych transakcji przez agenta rozliczeniowego. BGK będzie bowiem dokonywał rozliczeń tylko w odniesieniu do transakcji realizowanych w ramach schematów płatniczych, samemu będąc uczestnikiem systemów płatniczych. Nie jest konieczne zawarcie w projekcie ustawy regulacji o zawieraniu przez BGK umów z akceptantami, na rzecz których ma świadczyć usługę acquiringu. Skutek tej usługi w postaci transferu środków nie może bowiem nastąpić bez podjęcia przez BGK, jako agenta rozliczeniowego, czynności, które ten może wykonywać jedynie w oparciu o umowę z akceptantem. Konieczna jest także dokładna treść wzajemnych praw i obowiązków stron takiej umowy, w tym jasne określenie odpowiedzialności BGK jako agenta rozliczeniowego. Konieczność zawarcia takiej umowy wynika wprost z postanowień UUP. Nie może bowiem być mowy, by BGK, jako podmiot wskazany w roli agenta rozliczeniowego, świadczył tę usługę wyłącznie w oparciu o ustawę. W umowie musi zostać również określony model świadczenia usługi acquiringu. Usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą. Jest to usługa świadczona przez MC, która pozwala zainicjować elektroniczną transakcję płatniczą, która jest obsługiwana
--	--	--	--	---

				przez BGK jako agenta rozliczeniowego. Usługa ePłatności nie będzie zapewniała funkcjonalności, które mieszczą się w realizacji usługi płatniczej. MC nie daje narzędzia umożliwiającego dokonanie płatności - takie narzędzie zapewnia agent rozliczeniowy.
2.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 2 pkt 1 lit. c	Użyte w komentowanym artykule sformułowanie „na podstawie przepisów odrębnych” może ograniczać zakres opłat pobieranych przez podmioty publiczne. W obecnym brzmieniu musi istnieć wyraźna podstawa ustawowa do pobrania świadczenia pieniężnego. Nie może to być np. stosunek umowny łączący płatnika z podmiotem publicznym, na podstawie którego ten ostatni świadczy usługi komunalne (np. opłata za pobór wody/usługę komunalną). Proponowane brzmienie: Art. 2 „1) c) inne niż wymienione w lit. a i b opłaty oraz składki, wpłaty i inne świadczenia pieniężne pobierane przez podmioty publiczne;”	Uwaga wyjaśniona To właśnie przepisy odrębne są podstawą do pobierania należności, a nie ustawa o usłudze ePłatności. Ponadto należności są pobierane przez podmioty publiczne właśnie na podstawie przepisów prawa.
3.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 2 pkt 2	Usługa e-Płatności w rzeczywistości nie wspiera, ale umożliwia świadczenie usługi płatniczej. Funkcję wspierającą pełnią inni dostawcy, którzy umożliwiają np. dostęp do usług organizacji kartowych. Zasadne jest więc doprecyzowanie artykułu, tak by odzwierciedlał rzeczywisty zakres jej działania tj. umożliwienie inicjacji i autoryzowania transakcji. Proponowane brzmienie: Art. 2 „2) usługa ePłatności – usługę online niebędącą usługą płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2026 r. poz. 623), umożliwiająca świadczenie usługi płatniczej dotyczącej pobierania należności przez podmioty publiczne”.	Uwaga uwzględniona W art. 2 pkt 2 otrzyma brzmienie: „2) usługa ePłatności – usługę online niebędącą usługą płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2026 r. poz. 623, 875 i 1074), umożliwiająca świadczenie usługi płatniczej poprzez umożliwienie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne;” Ponadto w art. 10 ust. 1 doprecyzowano, że: Świadczenie usługi płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych realizowanej na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK.
4.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 2 pkt 2	PONIP podkreśla, że w aktualnym kształcie przedmiotowej definicji w istocie nie wiadomo, czym „usługa ePłatności” jest, bowiem w definiens skupiono się w istocie na tym, czym ona nie jest. W ocenie PONIP należy także doprecyzować, świadczenie jakich usług płatniczych wspiera ta usługa (obecnie definicja sugeruje, że tylko jednej, ale nie wskazuje, jakiej). Podkreślamy również, że „umożliwianie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych” może już samo w sobie świadczyć o kwalifikacji takiej usługi jako usługi płatniczej (acquiringu, przekazu pieniężnego czy usługi inicjowania transakcji płatniczej, o czym niżej). Ponadto PONIP wskazuje, że usługi płatnicze (i transakcje płatnicze w ramach ich świadczenia) są wykonywane rzecz użytkowników, nie zaś realizowane. Definicja wymaga zatem przeformułowania i dostosowania do terminologii UUP.	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności to rozwiązanie techniczne umożliwiające następnie dokonanie płatności - natomiast świadczenie usługi płatniczej następuje już nie z wykorzystaniem rozwiązań dostarczonych przez MC, a za pośrednictwem BGK, który zapewni rozwiązania umożliwiające realizację elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne. W art. 2 pkt 2 otrzyma brzmienie: „2) usługa ePłatności – usługę online niebędącą usługą

			Niezależnie od powyższego, w ocenie PONIP wątpliwości powoduje także użyty w definicji zwrot, że usługa ePłatności „umożliwia realizację elektronicznych transakcji płatniczych”. Zgodnie z UUP, działanie polegające na zainicjowaniu zlecenia płatniczego na wniosek użytkownika stanowi definicję usługi inicjowania transakcji płatniczej (art. 3 ust. 1 pkt 7 UUP), która jest usługą płatniczą. Kwestia ta wymaga zatem ponownego rozważenia.	płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2026 r. poz. 623, 875 i 1074), umożliwiającą świadczenie usługi płatniczej poprzez umożliwienie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne;”. Ponadto w art. 10 ust. 1 doprecyzowano, że: Świadczenie usługi płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych realizowanej na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK.
5.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 2 pkt 2	Art. 2 pkt 2 Projektu ustawy definiuje usługę ePłatności jako usługę online niebędącą usługą płatniczą w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych, wspierającą świadczenie usługi płatniczej poprzez umożliwienie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne. W ocenie Fundacji definicja ta wymaga doprecyzowania. Projekt ustawy wskazuje, że usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą, lecz równocześnie opiera jej funkcjonowanie na mechanizmach właściwych dla usług płatniczych. W dalszych przepisach Projekt ustawy posługuje się pojęciami autoryzacji transakcji płatniczej, płatnika, odbiorcy, schematów płatniczych, agenta rozliczeniowego, akceptanta. Definicja usługi ePłatności w obecnym brzmieniu miesza funkcjonalności techniczne z usługą płatniczą. Prezentacja należności, wystawienie dowodu, udostępnienie informacji o dokonaniu zapłaty oraz integracja systemów są funkcjonalnościami platformowymi, a nie usługą płatniczą sensu stricto. Natomiast akceptacja i obsługa płatności powinna być przypisana do uprawnionego dostawcy usług płatniczych. Fundacja rekomenduje zmianę definicji w taki sposób, aby wyraźnie rozdzielić Platformę ePłatności jako system teleinformatyczny od usługi płatniczej świadczonej przez uprawnionego dostawcę usług płatniczych. Należy również doprecyzować pojęcie „usługi online”, które nie zostało zdefiniowane ani w Projekcie ustawy, ani w ustawie o usługach płatniczych, oraz wyjaśnić relację pojęcia „elektronicznych transakcji płatniczych” do terminologii stosowanej w ustawie o usługach płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności to rozwiązanie techniczne umożliwiające następnie dokonanie płatności - natomiast świadczenie usługi płatniczej następuje już nie z wykorzystaniem rozwiązań dostarczonych przez MC, a za pośrednictwem BGK, który zapewni rozwiązania umożliwiające realizację elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne. W art. 2 pkt 2 otrzyma brzmienie: „2) usługa ePłatności – usługę online niebędącą usługą płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2026 r. poz. 623), umożliwiającą świadczenie usługi płatniczej poprzez umożliwienie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne;”. Ponadto w art. 10 ust. 1 doprecyzowano, że: Świadczenie usługi płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych realizowanej na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK.
6.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 2 pkt 3	Jeżeli usługa ePłatności miałyby być rozszerzona w przyszłości również na osoby prawne, to konieczna byłaby modyfikacja tego postanowienia. Warto już na obecnym etapie dokonać jego uelastycznienia. Proponowane brzmienie: Art. 2 „3) użytkownik usługi ePłatności – podmiot, w tym osobę fizyczną lub przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną wpisanego do Centralnej Ewidencji i	Uwaga uwzględniona Rozszerzono zakres podmiotowy ustawy i art. 2 pkt 3 otrzyma brzmienie: “3) użytkownik usługi ePłatności: a) osobę fizyczną, w tym przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej,

			Informacji o Działalności Gospodarczej, osobę prawną, dokonującą zapłaty należności na rzecz podmiotu publicznego w usłudze ePłatności;”	b) osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej - dokonującą zapłaty należności na rzecz podmiotu publicznego w usłudze ePłatności;”.
7.	Krajowa Izba Rozliczeniowa	Art. 2 pkt 3	proponujemy wyrazy „dokonującą zapłaty należności na rzecz podmiotu publicznego w usłudze” zastąpić wyrazami „korzystającą z usługi”. Wydaje się, że użytkownikiem staje się na skutek zarejestrowania w usłudze i korzystania z jej funkcjonalności, a nie tylko jednorazowo w chwili dokonywania zapłaty	Uwaga wyjaśniona Jest to kwestia redakcyjna nie mająca wpływu na treść normy i proponuje się pozostawić obecne brzmienie. Projektowana definicja określa krąg podmiotów uprawnionych do korzystania z usługi ePłatności. Określenie „dokonująca zapłaty należności” odpowiada funkcji tej definicji i nie wymaga zmiany. Proponowana modyfikacja ma charakter wyłącznie redakcyjny i nie wpływa na zakres normy prawnej.
8.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 2 pkt 3 oraz art. 5	Art. 2 pkt 3 Projektu ustawy definiuje użytkownika usługi ePłatności jako osobę fizyczną, w tym przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną wpisanego do CEIDG, dokonującą zapłaty należności na rzecz podmiotu publicznego w usłudze ePłatności. Art. 5 Projektu ustawy również odnosi się do osoby fizycznej jako użytkownika usługi ePłatności. W ocenie Fundacji takie zawężenie zakresu podmiotowego wymaga ponownej analizy. Z płatności publicznych korzystają nie tylko osoby fizyczne i osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, lecz także osoby prawne i jednostki organizacyjne, w szczególności jako płatnicy składek, podatków i opłat. Wyłączenie tych podmiotów z zakresu usługi ePłatności może ograniczać powszechność projektowanego rozwiązania i prowadzić do sytuacji, w której różne kategorie podmiotów będą musiały korzystać z odmiennych kanałów płatności. Fundacja rekomenduje rozszerzenie definicji użytkownika usługi ePłatności tak, aby obejmowała również osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, dokonujące zapłaty należności na rzecz podmiotów publicznych. Konsekwentnie należałoby dostosować art. 5 Projektu ustawy do możliwości działania przez osoby uprawnione do reprezentacji takich podmiotów.	Uwaga uwzględniona Rozszerzono zakres podmiotowy ustawy i art. 2 pkt 3 otrzyma brzmienie: “3) użytkownik usługi ePłatności: a) osobę fizyczną, w tym przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną wpisanego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, b) osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej - dokonującą zapłaty należności na rzecz podmiotu publicznego w usłudze ePłatności;”.
9.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 2 pkt 6	Art. 2 pkt 6 Projektu ustawy definiuje Platformę ePłatności jako system teleinformatyczny prowadzony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji zapewniający funkcjonalności niezbędne do świadczenia usługi ePłatności. W ocenie Fundacji definicja ta powinna dążyć do konsekwentnego rozdzielania funkcjonalności platformowych od czynności płatniczych. Doprecyzowanie przepisów Projektu ustawy powinno przesądzać, by Platforma	Uwaga wyjaśniona W ocenie projektodawcy definicja właśnie rozdziela usługę ePłatności od usług płatniczych. Usługa ePłatności to rozwiązanie techniczne umożliwiające następnie dokonanie płatności - natomiast świadczenie usługi płatniczej następuje już nie z wykorzystaniem

			ePłatności była jednoznacznie rozumiana jako infrastruktura teleinformatyczna, a nie jako usługa płatnicza. Doprecyzowanie to powinno uwzględniać praktyczny model funkcjonowania rozwiązania. Jeżeli rola infrastruktury prowadzonej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji polega przede wszystkim na identyfikacji należności, przekazaniu danych pomiędzy podmiotem publicznym a użytkownikiem oraz udostępnieniu informacji niezbędnych do zainicjowania płatności, to taka infrastruktura nie powinna być utożsamiana z usługą płatniczą ani z samym procesem płatniczym. W istocie jest to raczej platforma obsługi należności publicznych albo platforma prezentacji i wymiany danych o należnościach, natomiast rozwiązanie służące wykonaniu płatności pozostaje poza tą warstwą i powinno być realizowane przez uprawnionego dostawcę usług płatniczych. W tym kontekście warto rozważyć zmianę nazwy albo definicji Platformy w sposób, który nie będzie sugerował świadczenia przez ministra usługi płatniczej. Pozwoliłoby to uniknąć błędnego wrażenia, że minister prowadzi platformę płatniczą w znaczeniu regulacyjnym, podczas gdy jego rola powinna ograniczać się do zapewnienia infrastruktury publicznej, standardów integracji, bezpieczeństwa danych i komunikacji z podmiotami publicznymi. Takie rozróżnienie ma znaczenie także dla odpowiedzialności. Minister powinien odpowiadać za prawidłowe działanie warstwy publicznej i teleinformatycznej, natomiast odpowiedzialność za wykonanie transakcji płatniczej, autoryzację, rozliczenie, zwroty, reklamacje, chargebacki oraz zgodność ze schematami płatniczymi powinna obciążać właściwego dostawcę usług płatniczych albo agenta rozliczeniowego, zgodnie z przepisami o usługach płatniczych i umową z akceptantem.	rozwiązań dostarczonych przez MC, a za pośrednictwem BGK, który zapewni rozwiązania umożliwiające realizację elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne. W art. 2 pkt 2 otrzyma brzmienie: „2) usługa ePłatności – usługę online niebędącą usługą płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2026 r. poz. 623, 875 i 1074), umożliwiającą świadczenie usługi płatniczej poprzez umożliwienie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne;”. Ponadto w art. 10 ust. 1 doprecyzowano, że: Świadczenie usługi płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych realizowanej na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK.
10.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 3, art. 4, art. 10 i art. 11	Projekt ustawy nie zawiera ponadto kompleksowej regulacji dotyczącej reklamacji, transakcji nieautoryzowanych, niewykonanych lub nienależycie wykonanych, zwrotów, chargebacków oraz sporów z płatnikiem. W ocenie Fundacji jest to istotna luka wymagająca uzupełnienia albo jednoznacznego odesłania do właściwych przepisów ustawy o usługach płatniczych. Bez doprecyzowania nie będzie jasne, czy przepisy ustawy o usługach płatniczych stosuje się do reklamacji, zwrotów i odpowiedzialności, a jeżeli tak, to w jakim zakresie.	Uwaga uwzględniona Zostanie dodana regulacja dot. postępowania reklamacyjnego. W art. 6 w ust. 1 dodany zostanie pkt 7 w brzmieniu: "7) opracowuje regulamin postępowania reklamacyjnego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi ePłatności. "

11.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 3 ust. 1	Podobnie jak w przypadku uwagi do art. 2 pkt. 2), ten artykuł również powinien odzwierciedlać jak w rzeczywistości działa usługa ePłatności i jakie działania umożliwia. Obejmuje to również przekazanie środków na rachunek podmiotu publicznego wynikających z rozliczenia transakcji płatniczej. Proponowane brzmienie: Art. 3 „1. Usługa ePłatności umożliwia: 1) udostępnienie użytkownikowi usługi ePłatności przez podmiot publiczny informacji o należnościach; 2) dokonanie online bezprowizyjnej zapłaty należności bez wchodzenia w posiadanie środków pieniężnych będących przedmiotem elektronicznej transakcji płatniczej; 3) wystawienie dowodu potwierdzającego dokonanie zapłaty należności; 4) udostępnienie informacji o dokonaniu zapłaty należności w usłudze ePłatności; 5) przekazanie przez agenta rozliczeniowego na rachunek podmiotu publicznego środków pieniężnych wynikających z rozliczenia transakcji płatniczej.”	Uwaga wyjaśniona Nie wymaga precyzowania to, że środki są przekazywane na rzecz podmiotu publicznego, skoro to ten podmiot udostępnia informacje o należności, w tym na jaki rachunek ma ona zostać dokonana. „Art. 7. 1. W Platformie ePłatności gromadzone są udostępnione przez podmiot publiczny dane, obejmujące: 1) nazwę i adres podmiotu publicznego, na rzecz którego dokonywana jest zapłata należności, oraz imię (imiona), nazwisko i numer PESEL osoby fizycznej uprawnionej przez podmiot publiczny niebędący użytkownikiem usługi ePłatności do dostępu do Platformy ePłatności;”. Zatem projekt nie reguluje technicznego sposobu przekazywania środków pieniężnych przez agenta rozliczeniowego. Kwestie te wynikają z przepisów ustawy o usługach płatniczych oraz relacji pomiędzy BGK a akceptantem. Nie ma potrzeby powielania tych regulacji w projektowanej ustawie.
12.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 3 ust. 1	Art. 3 ust. 1 Projektu ustawy wskazuje, że usługa ePłatności umożliwia: udostępnienie użytkownikowi informacji o należnościach, dokonanie online bezprowizyjnej zapłaty należności, wystawienie dowodu potwierdzającego dokonanie zapłaty oraz udostępnienie informacji o dokonaniu zapłaty należności. W ocenie Fundacji przepis ten jest jednym z kluczowych miejsc, w których dochodzi do przenikania się funkcjonalności technicznych z usługami płatniczymi. Przepis powinien jasno wskazywać, że obsługa płatności następuje przez uprawnionego dostawcę usług płatniczych zgodnie z ustawą o usługach płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Z przepisów projektowanej ustawy wynika, że usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą. To BGK, jako agent rozliczeniowy, będzie realizował usługi płatnicze, co doprecyzowano w art. 10 ust. 1.
13.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 3 ust. 1 pkt 1	Art. 3 ust. 1 pkt 1 Projektu ustawy przewiduje udostępnienie użytkownikowi usługi ePłatności przez podmiot publiczny informacji o należnościach. W ocenie Fundacji przepis wymaga doprecyzowania co do charakteru prawnego tej czynności. Udostępnienie informacji o należności może być rozumiane jako funkcjonalność informacyjna Platformy ePłatności. Nie powinno być ono utożsamiane z usługą płatniczą. Jednocześnie Projekt ustawy nie określa, czy udostępnienie informacji o należności ma wyłącznie charakter informacyjny, czy wywołuje określone skutki prawne wobec użytkownika albo podmiotu publicznego.	Uwaga wyjaśniona Udostępnienie informacji o należności nie wymaga precyzowania co do skutku prawnego, bowiem wcześniej podmiot powinien zostać poinformowany o należności zgodnie z właściwymi przepisami (np. powinna zostać doręczona decyzja określająca wysokość zobowiązania podatkowego). Dopiero po „poinformowaniu” podmiot publiczny może umożliwić podatnikowi dokonanie zapłaty również z wykorzystaniem usługi ePłatności (o ile oczywiście wcześniej spełni warunki przystąpienia do tej usługi).

14.	Fundacja Polska Bezgotówko wa	Art. 3 ust. 1 pkt 2	Art. 3 ust. 1 pkt 2 Projektu ustawy przewiduje dokonanie online bezprowizyjnej zapłaty należności bez wchodzenia w posiadanie środków pieniężnych będących przedmiotem elektronicznej transakcji płatniczej. W ocenie Fundacji przepis ten jest nieprecyzyjny i wymaga przeredagowania. W obecnym brzmieniu nie wiadomo, czy „beprowizyjność” oznacza brak opłaty wyłącznie po stronie użytkownika, brak opłaty po stronie podmiotu publicznego występującego jako akceptant, brak wynagrodzenia dla BGK, zakaz stosowania service fee przez jakiegokolwiek uczestnika procesu, czy jedynie zakaz doliczania odrębnej opłaty za korzystanie z Platformy ePłatności. Nieprecyzyjność ta ma znaczenie systemowe. Płatność co do zasady generuje koszty po stronie kilku uczestników procesu: agenta rozliczeniowego, banku wydawcy instrumentu, organizacji płatniczej lub operatora schematu, podmiotów procesujących transakcję, a także podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo, przeciwdziałanie nadużyciom, reklamacje, chargebacki i zgodność regulacyjną. Ustawowe określenie zapłaty jako „beprowizyjnej” nie eliminuje tych kosztów, lecz jedynie przesuną pytanie o to, kto ma je ponosić. Fundacja zwraca uwagę, że pojęcie „dokonywania online bezprowizyjnej zapłaty należności” łączy w jednym przepisie trzy różne zagadnienia: kanał dokonania płatności, ekonomiczny model finansowania kosztów oraz kwalifikację prawną czynności płatniczej. W ocenie Fundacji przepis powinien zostać sformułowany w sposób precyzyjny. Jeżeli intencją projektodawcy jest wyłącznie zapewnienie, że użytkownik nie ponosi dodatkowej opłaty za skorzystanie z Platformy ePłatności, należy wskazać to wprost. Jeżeli natomiast intencją jest zakaz pobierania jakichkolwiek opłat od podmiotu publicznego lub użytkownika z tytułu obsługi transakcji płatniczej, Projekt ustawy powinien jednocześnie określić mechanizm pełnego finansowania tych kosztów oraz zakres kosztów objętych wynagrodzeniem BGK. Dodatkowo projekt posługuje się sformułowaniem „dokonywania online bezprowizyjnej zapłaty należności”, które może być odczytywane jako wprowadzenie szczególnej usługi, a nie wyłącznie jako opis funkcjonalności platformowej. Jest to konstrukcyjnie problematyczne, ponieważ „zapłata należności” przy użyciu instrumentu płatniczego nie jest czynnością neutralną regulacyjnie. W zależności od użytego instrumentu może ona obejmować usługę acquiringu, polecenie przelewu, inicjowanie transakcji płatniczej, płatność kartową lub inną usługę płatniczą objętą regulacją UUP i przyszłego pakietu PSR/PSD3. Pojęcie „beprowizyjności” powinno zostać zastąpione normą wskazującą wprost, że odbiorca płatności nie ponosi dodatkowej opłaty za skorzystanie z publicznej warstwy Platformy ePłatności. Taka regulacja nie powinna być rozumiana jako zakaz ekonomicznego finansowania kosztów transakcji	Uwaga wyjaśniona Usługa umożliwia dokonanie online bezprowizyjnej zapłaty należności bez wchodzenia w posiadanie środków pieniężnych będących przedmiotem elektronicznej transakcji płatniczej. Zapłaty dokonuje użytkownik. Beprowizyjność zatem dotyczy zapłaty przez użytkownika. Podmiot publiczny nie dokonuje zapłaty. BGK zapewnia obsługę. Przepis nie wymaga doprecyzowania.
-----	--	------------------------	--	--

			płatniczej, ponieważ koszty te istnieją niezależnie od tego, czy zostaną przeniesione na użytkownika, akceptanta, budżet państwa, BGK, czy innego uczestnika modelu. Jeżeli natomiast intencją projektodawcy jest stworzenie modelu, w którym wszystkie koszty płatności ponosi budżet państwa, projekt powinien to wyraźnie wskazać oraz określić, czy wynagrodzenie BGK obejmuje pełny koszt transakcji, czy wyłącznie wynagrodzenie za wybrane czynności BGK. Bez tego nie sposób ustalić, czy „bezprowizyjność” dotyczy wyłącznie relacji użytkownik–platforma, czy także relacji akceptant–agent rozliczeniowy oraz relacji BGK–pozostali uczestnicy rynku.	
15.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 3 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2	Art. 3 ust. 1 pkt 3 Projektu ustawy przewiduje wystawienie dowodu potwierdzającego dokonanie zapłaty należności. Zgodnie z art. 3 ust. 2 dowód przekazywany do podmiotu publicznego opatruje się kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną ministra właściwego do spraw informatyzacji. W ocenie Fundacji Projekt ustawy nie określa w sposób wystarczający skutków prawnych tego dowodu. Nie jest jasne, czy dowód potwierdza autoryzację transakcji, wykonanie transakcji, uznanie rachunku odbiorcy, czy jedynie przyjęcie zlecenia albo informację wygenerowaną przez Platformę ePłatności. Brak takiego rozróżnienia może prowadzić do wątpliwości po stronie podmiotu publicznego, użytkownika, BGK oraz dostawcy usług płatniczych. Kwestia ta ma szczególne znaczenie w kontekście art. 4 Projektu ustawy, który określa moment uznania zapłaty za zrealizowaną.	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą. Dowód, o którym mowa w przepisie, jest dodatkowym dowodem i jest przekazywany podmiotowi publicznemu tylko w usłudze ePłatności.
16.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 3 ust. 1 pkt 4	Art. 3 ust. 1 pkt 4 Projektu ustawy przewiduje udostępnienie informacji o dokonaniu zapłaty należności w usłudze ePłatności. W ocenie Fundacji przepis wymaga doprecyzowania, ponieważ Projekt ustawy nie wskazuje, jaki status płatności ma być objęty tą informacją. W procesie świadczenia usługi płatniczej możliwe jest rozróżnienie różnych etapów, takich jak autoryzacja, zainicjowanie transakcji, przyjęcie zlecenia do realizacji, wykonanie transakcji czy uznanie rachunku odbiorcy. Fundacja rekomenduje doprecyzowanie, jaka informacja o płatności jest udostępniana, komu jest udostępniana oraz jaki skutek prawny wywołuje.	Uwaga wyjaśniona Nie jest zasadne precyzowanie w ustawie tak szczegółowych informacji.
17.	Krajowa Izba Rozliczeniowa	Art. 3 ust. 1 pkt 1	na końcu proponujemy postawić przecinek i dodać wyrazy „żądania zainicjowanie transakcji płatniczej lub możliwości wyrażenia zgody na wykonanie transakcji płatniczej”. Propozycja zmierza do rozszerzenia zakresu funkcjonalnego usługi ePłatności o możliwość dokonywania płatności cyklicznych oraz zainicjowanie płatności. Takie funkcjonalności są wykorzystywane w usługach płatniczych już dziś. Usługa ePłatności powinna wspierać takie rozwiązania na użytek podmiotów publicznych.	Uwaga wyjaśniona Projekt nie wyklucza rozwoju funkcjonalności usługi ePłatności, w tym obsługi płatności cyklicznych. Nie jest jednak zasadne określanie takich funkcjonalności na poziomie ustawy, ponieważ będą one uzależnione od rozwoju usługi i potrzeb podmiotów publicznych.

18.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 4	Słowo „potwierdzenia” jest w tym miejscu zbędne. Autoryzacja jest uzyskiwana i to od daty przeprowadzenia autoryzacji w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych powinien być liczony termin, a nie od przekazania potwierdzenia, które w praktyce rzadko występuje. Banki nie przekazują potwierdzeń przeprowadzenia autoryzacji, a jedynie wykonania danej transakcji. Proponowane brzmienie: Art. 4. „Jeżeli z przepisów odrębnych wynika termin na dokonanie zapłaty należności, uznaje się, że zapłata została zrealizowana przez użytkownika usługi ePłatności w dniu: 1) uzyskania autoryzacji transakcji płatniczej, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, albo (...)”	Uwaga wyjaśniona Przepis wzorowany na innych przepisach dot. bezgotówkowego dokonywania płatności, np. ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Art. 67g. Za dzień zapłaty egzekwowanej należności pieniężnej, odsetek z tytułu niezapłacenia jej w terminie, kosztów upomnienia i kosztów egzekucyjnych uważa się przy zapłacie: 2) bezgotówkowo - dzień: a) obciążenia rachunku zobowiązanego przez dostawcę, o którym mowa w art. 4a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych - w przypadku zapłaty przy użyciu polecenia przelewu, b) uzyskania potwierdzenia autoryzacji transakcji płatniczej, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych - w przypadku zapłaty przy użyciu innego niż polecenie przelewu instrumentu płatniczego. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa: Art. 60 § 1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się: 1) przy zapłacie gotówką - dzień wpłacenia kwoty podatku w kasie organu podatkowego lub w kasie podmiotu obsługującego organ podatkowy, lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w biurze usług płatniczych, w instytucji płatniczej, w małej instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego albo dzień pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta; 2) w obrocie bezgotówkowym - dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika, rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w instytucji płatniczej, w małej instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego na podstawie polecenia przelewu, a w przypadku zapłaty za pomocą instrumentu płatniczego innego niż polecenie przelewu, zwanego dalej "innym instrumentem
-----	-----------------------------	--------	--	--

				płatniczym" - dzień uzyskania potwierdzenia autoryzacji transakcji płatniczej, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2025 r. poz. 611 i 1069 oraz z 2026 r. poz. 340).
19.	Krajowa Izba Rozliczeniowa	Art. 6 ust. 1	proponujemy następujące brzmienie pkt 4 i 5: „4) zapewnia zgodność Platformy ePłatności i usługi ePłatności w szczególności z wymaganiami schematów płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 26a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, lub usług wspierających te schematy 5) zapewnia możliwość integracji systemów teleinformatycznych podmiotów publicznych, Banku Gospodarstwa Krajowego, zwanego dalej „BGK”, oraz dostawców usług płatniczych lub innych dostawców usług wspierających obsługę schematów, o których mowa w pkt 4, z usługą ePłatności”; Propozycje zmierzają do zapewnienia możliwości wdrożenia na Platformie ePłatności i obsługi w ramach BGK rozwiązań innych niż wyłącznie opartych o dostawców usług płatniczych i mechanizmy kartowe czy BLIK. Platforma winna zapewniać świadczenia na niej usług także przez inne podmioty, np. wspierające schematy typu „SEPA Request-to-Pay”, oraz możliwość skorzystania z nich przez użytkowników. Rozwijanie tego typu rozwiązań jest zgodne z polityką UE w zakresie promowania alternatywnych do kart płatniczych rozwiązań rozliczeniowych.	Uwaga wyjaśniona W ocenie MC nie ma konieczności precyzowania przepisu. (potwierdzone przez BGK). Obecnie art. 6 ust 1 pkt 4 i 5 projektu ma następujące brzmienie: „4) zapewnia zgodność Platformy ePłatności i usługi ePłatności z wymaganiami schematów płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 26a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych; 5) zapewnia możliwość integracji systemów teleinformatycznych podmiotów publicznych, Banku Gospodarstwa Krajowego, zwanego dalej „BGK”, oraz dostawców usług płatniczych z usługą ePłatności”.
20.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 6 ust. 1	Bank Gospodarstwa Krajowego występuje jako jedyny dostawca usług płatniczych w przypadku usługi ePłatności. Pozostałe podmioty występują jako podmioty wspomagające realizację transakcji płatniczej, jednak nie jako dostawcy usług płatniczych (poza dostawcą usług płatniczych płatnika i odbiorcy). W związku z tym należy doprecyzować, że nie występuje w tym wypadku rozliczenie transakcji przez kilku dostawców, a jedynie przez Bank Gospodarstwa Krajowego. Proponowane brzmienie: Art. 6. „1. Minister właściwy do spraw informatyzacji: 1) prowadzi, w tym udostępnia, utrzymuje oraz zapewnia rozwój Platformy ePłatności; 2) udostępnia, utrzymuje oraz zapewnia rozwój usługi ePłatności; 3) zapewnia bezpieczne funkcjonowanie Platformy ePłatności i usługi ePłatności; 4) zapewnia zgodność Platformy ePłatności i usługi ePłatności z wymaganiami schematów płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 26a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych; 5) zapewnia możliwość integracji systemów teleinformatycznych podmiotów publicznych, Banku Gospodarstwa Krajowego, zwanego dalej „BGK”, oraz	Uwaga uwzględniona Zgodnie z propozycją BGK Art. 6. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji: 1) prowadzi, w tym udostępnia, utrzymuje oraz zapewnia rozwój Platformy ePłatności; 2) udostępnia, utrzymuje oraz zapewnia rozwój usługi ePłatności; 3) zapewnia bezpieczne funkcjonowanie Platformy ePłatności i usługi ePłatności; 4) zapewnia zgodność Platformy ePłatności i usługi ePłatności z wymaganiami schematów płatniczych w rozumieniu art. 2 pkt 26a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych; 5) zapewnia możliwość integracji systemów teleinformatycznych podmiotów publicznych, Banku Gospodarstwa Krajowego, zwanego dalej „BGK”, oraz dostawców usług technicznych umożliwiających rozliczenie transakcji z usługą ePłatności;

			dostawców usług technicznych umożliwiających rozliczenie transakcji z usługą ePłatności; (...)”	6) zapewnia bezpieczeństwo i integralność danych przetwarzanych w Platformie ePłatności i usłudze ePłatności; 7) opracowuje regulamin postępowania reklamacyjnego w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi ePłatności:.
21.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 6 ust. 1	Art. 6 ust. 1 Projektu ustawy określa zadania ministra właściwego do spraw informatyzacji, obejmujące m.in. prowadzenie, udostępnianie, utrzymywanie i zapewnianie rozwoju Platformy ePłatności, udostępnianie, utrzymywanie i zapewnianie rozwoju usługi ePłatności, zapewnianie zgodności Platformy ePłatności i usługi ePłatności z wymaganiami schematów płatniczych oraz zapewnianie możliwości integracji systemów teleinformatycznych podmiotów publicznych, BGK i dostawców usług płatniczych oraz zapewnienie bezpieczeństwa i integralności danych przetwarzanych w Platformie ePłatności i usłudze ePłatności. W ocenie Fundacji przepis ten powinien zostać doprecyzowany w celu uniknięcia przypisania ministrowi funkcji właściwych dla dostawcy usług płatniczych. Minister powinien odpowiadać za Platformę ePłatności jako system teleinformatyczny, jej bezpieczeństwo, integralność danych i integrację systemów. Natomiast czynności związane ze świadczeniem usług płatniczych powinny pozostawać po stronie uprawnionych dostawców usług płatniczych. Szczególnego doprecyzowania wymaga art. 6 ust. 1 pkt 2, który wskazuje, że minister udostępnia, utrzymuje oraz zapewnia rozwój usługi ePłatności. Jeżeli usługa ta obejmuje elementy płatnicze, takie sformułowanie może prowadzić do wątpliwości co do zakresu odpowiedzialności ministra. Wątpliwości może budzić również art. 6 ust. 1 pkt 4, zgodnie z którym minister zapewnia zgodność Platformy ePłatności i usługi ePłatności z wymaganiami schematów płatniczych. Zasadne wydaje się doprecyzowanie, że obowiązki ministra dotyczą zgodności technicznej Platformy w zakresie niezbędnym do integracji, natomiast zgodność świadczenia usług płatniczych z wymaganiami schematów płatniczych powinna pozostawać po stronie właściwych dostawców usług płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą, dlatego czynności związane ze świadczeniem usług płatniczych pozostaną po stronie uprawnionych dostawców usług płatniczych. Art. 10 ust. 1 doprecyzowano poprzez wskazanie, że wszystkie czynności mieszczące się w ramach usług płatniczych są realizowane przez BGK jako agenta rozliczeniowego, a więc zgodnie z przepisami ustawy o usługach płatniczych, w tym w zakresie zgodności z wymaganiami schematów płatniczych.
22.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 6 ust. 1 pkt 4	Literalna wykładnia tego przepisu może powodować pewne wątpliwości co do intencji projektodawcy. Nie jest bowiem do końca jasne, czy zapewnienie zgodności Platformy ePłatności i usługi ePłatności z wymaganiami schematów płatniczych ma polegać na dostosowaniu obu tych elementów do wymogów funkcjonujących już schematów płatniczych (art. 2 pkt 26a UUP), czy też minister zostanie operatorem schematu płatniczego i w ten sposób zapewni zgodność działania wspomnianych komponentów w ramach prowadzonego	Uwaga wyjaśniona Minister właściwy do spraw informatyzacji nie będzie operatorem schematu płatniczego. Obowiązek zapewnienia zgodności oznacza dostosowanie Platformy ePłatności do wymagań funkcjonujących schematów płatniczych, natomiast zgodność świadczenia usług

			przez ministra schematu płatniczego. W celu uniknięcia jakichkolwiek wątpliwości warto tę kwestię w uzasadnieniu jednoznacznie wyjaśnić. PONIP podkreśla, że gdyby intencją projektodawcy było stworzenie w ramach konstrukcji usługi ePłatności nowego schematu płatniczego (tj. zbioru zasad przeprowadzania transakcji, akceptowania i przetwarzania instrumentów płatniczych), to prowadzenie schematu płatniczego wymaga zezwolenia Prezesa NBP (art. 132zm UUP), a Prezes NBP jest organem nadzoru nad funkcjonowaniem schematów płatniczych. To z kolei implikuje konieczność spełnienia szeregu dalszych wymogów po stronie ministra.	płatniczych pozostaje po stronie BGK jako agenta rozliczeniowego.
23.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 7 ust. 1	Wskazujemy, że w ustawie powinien znaleźć się przepis determinujący podstawę do ujawnienia przez jednostki samorządu terytorialnego oraz inne podmioty występujący w charakterze organów podatkowych, informacji objętych tajemnicą podatkową.	Uwaga wyjaśniona Taki przepis jest w odrębnych przepisach m.in. w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa - art. 298a [Udostępnienie danych objętych tajemnicą skarbową] § 1. Organy podatkowe inne niż organy Krajowej Administracji Skarbowej (a więc również wójt, burmistrz, prezydent miasta JST) udostępniają ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji dane objęte tajemnicą skarbową w zakresie niezbędnym do udostępnienia przez tego ministra usługi online polegającej na obsłudze elektronicznych transakcji płatniczych. § 2. Dane, o których mowa w § 1, są udostępniane za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.
24.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 8	Konieczne jest doprecyzowanie, że udostępnienie to jest niezbędne tylko w ograniczonym zakresie, by nie było wątpliwości odnośnie celu udostępniania danych osobowych, w tym tych wrażliwych. Proponowane brzmienie: Art. 8. „1. Minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia usługę ePłatności podmiotom publicznym, których system teleinformatyczny jest zintegrowany z Platformą ePłatności. 2. Minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia dane, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 w zakresie nazwy podmiotu publicznego, 3, 4 i 9 oraz ust. 2 pkt 4 tylko w zakresie niezbędnym do realizacji usługi ePłatności przez dostawców usług płatniczych, organizacje płatnicze i podmioty prowadzące systemy płatności w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”	Uwaga wyjaśniona Ten cel już wynika z projektowanego przepisu, bowiem posługuje się określeniem danych „niezbędnych” a więc „tylko w zakresie niezbędnym”. Art. 8. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia usługę ePłatności podmiotom publicznym, których system teleinformatyczny jest zintegrowany z Platformą ePłatności. 2. Minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia dane, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 w zakresie nazwy podmiotu publicznego, pkt 3, 4, 9 i 10 oraz ust. 2 pkt 4 niezbędne do realizacji usługi ePłatności przez dostawców usług płatniczych, organizacje płatnicze i podmioty prowadzące systemy płatności w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

25.	Krajowa Izba Rozliczeniowa	art. 8 ust. 2	proponujemy nadać brzmienie: „2. Minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia dane, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 w zakresie nazwy podmiotu publicznego, 3, 4 i 9 oraz ust. 2 pkt 4 niezbędne do realizacji usługi ePłatności przez dostawców usług płatniczych, organizacje płatnicze, podmioty prowadzące systemy płatności w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych lub innych dostawców usług wspierających obsługę schematów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4.”; Propozycje zmierzają do zapewnienia możliwości wdrożenia na Platformie ePłatności i obsługi w ramach BGK rozwiązań innych niż wyłącznie opartych o dostawców usług płatniczych i mechanizmy kartowe czy BLIK. Platforma winna zapewniać świadczenia na niej usług także przez inne podmioty, np. wspierające schematy typu „SEPA Request-to-Pay”, oraz możliwość skorzystania z nich przez użytkowników. Rozwijanie tego typu rozwiązań jest zgodne z polityką UE w zakresie promowania alternatywnych do kart płatniczych rozwiązań rozliczeniowych.	Uwaga wyjaśniona MC nie będzie operatorem schematów. Zgodność ma dotyczyć już istniejących schematów czy też tych, które powstaną. Zgodność zostanie zapewniona przez podmioty, które stosują te schematy.
26.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 8 ust. 2	Przepis przewiduje udostępnianie danych „niezbędnych do realizacji usługi ePłatności” dostawcom usług płatniczych, organizacjom płatniczym oraz podmiotom prowadzącym systemy płatności w rozumieniu UUP. Powstaje pytanie, jaką rolę podmioty te mają odgrywać w całej konstrukcji i koncepcji usługi ePłatności, skoro – zgodnie z art. 2 pkt 2 – usługa ePłatności „nie jest usługą płatniczą”. Ponadto należy podkreślić, że dostawcy usług płatniczych nie realizują, jak należy rozumieć koncepcję projektodawcy, usługi ePłatności, a w jej ramach mają wyłącznie świadczyć usługi płatnicze – pojawia się również pytanie, jakie (tj. czy możliwie inne niż acquiring?). Kwestia ta jest niejasna i budzi liczne wątpliwości, również w zakresie udziału w konstrukcji organizacji płatniczych czy podmiotów prowadzących systemy płatności (tj. wymaga wskazania, jaka ma być ich rola lub potencjalna rola w funkcjonowaniu usługi ePłatności czy Platformy ePłatności).	Uwaga wyjaśniona Dane będą udostępniane każdemu podmiotowi uczestniczącemu (umożliwiającego dokonanie płatności na podstawie umowy z BGK). Dlatego nie jest możliwe precyzyjne wskazanie tych podmiotów a tylko zakresu danych jakie mogą zostać udostępnione w celu dokonania zapłaty.
27.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 8 ust. 2	Art. 8 ust. 2 Projektu ustawy przewiduje, że minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia określone dane niezbędne do realizacji usługi ePłatności przez dostawców usług płatniczych, organizacje płatnicze i podmioty prowadzące systemy płatności. Przepis ten potwierdza, że w systemie ePłatności uczestniczyć będą podmioty właściwe dla rynku usług płatniczych. Tym bardziej konieczne jest precyzyjne rozdzielenie zadań ministra jako operatora Platformy od zadań dostawców usług płatniczych. Doprecyzowania wymaga również zakres danych niezbędnych do realizacji usługi ePłatności oraz podział odpowiedzialności za ich przetwarzanie. Dane wykorzystywane do funkcjonalności platformowych powinny być odróżnione od danych potrzebnych do świadczenia usług płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Zakres odpowiedzialności został rozdzielony w projekcie ustawy. Minister odpowiada za funkcjonowanie Platformy ePłatności, natomiast świadczenie usług płatniczych zapewnia BGK jako agent rozliczeniowy, zgodnie z art. 10 ust. 1 projektu.

28.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 9	Art. 9 Projektu ustawy przewiduje, że minister właściwy do spraw informatyzacji określi w Biuletynie Informacji Publicznej ogólne warunki świadczenia usługi ePłatności, obejmujące m.in. warunki organizacyjne i techniczne świadczenia usługi, zakres danych innych niż osobowe oraz sposób potwierdzania spełniania warunków przez podmiot publiczny. W ocenie Fundacji przepis wymaga doprecyzowania w zakresie relacji ogólnych warunków do przepisów ustawy o usługach płatniczych oraz umowy zawieranej między agentem rozliczeniowym a akceptantem, określającej warunki przyjmowania płatności przy użyciu instrumentów płatniczych. Ogólne warunki określone przez ministra powinny dotyczyć kwestii technicznych, organizacyjnych i integracyjnych związanych z Platformą ePłatności ale nie powinny zastępować ani modyfikować zasad świadczenia usług płatniczych, obowiązków informacyjnych, reklamacyjnych lub odpowiedzialnościowych wynikających z ustawy o usługach płatniczych oraz z umów zawieranych przez dostawców usług płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Przepisy ustawy wyraźnie rozdzielają zadania MC w ramach usługi ePłatności oraz BGK, który jako agent rozliczeniowy zapewnia świadczenie już usługi płatniczej zgodnie z ustawą o usługach płatniczych.
29.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 9 ust. 9	Uwaga PONIP z poprzedniej tury konsultacji pozostaje aktualna. Wstrzymanie świadczenia usługi „przed wydaniem decyzji” z ust. 8 jest czynnością faktyczną o nieokreślonym charakterze prawnym i bez wyraźnego trybu zaskarżenia, mogącą wywołać istotne skutki dla użytkowników oraz dla agentów rozliczeniowych obsługujących dany podmiot publiczny. Skoro decyzja z ust. 8 podlega natychmiastowemu wykonaniu (ust. 10) i przysługuje od niej odwołanie, instytucja wstrzymania z ust. 9 jest zbędna i nieproporcjonalna. PONIP postuluje jej wykreślenie albo precyzyjne określenie przesłanek, maksymalnego czasu trwania i trybu zaskarżenia.	Uwaga wyjaśniona Jeżeli zostanie wydana decyzja, to wtedy podmiot publiczny automatycznie nie będzie mógł korzystać z usługi, a użytkownicy nie będą mogli dokonać płatności. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 8, w przypadku wystąpienia ryzyka naruszenia bezpieczeństwa funkcjonowania Platformy ePłatności lub świadczenia usługi ePłatności, minister właściwy do spraw informatyzacji może wstrzymać świadczenie usługi ePłatności. Brak możliwości dokonania płatności w usłudze ePłatności nie pozbawia użytkownika możliwości dokonania zapłaty należności innymi dopuszczalnymi sposobami.
30.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 10	Rolą Banku Gospodarstwa Krajowego nie jest obsługa transakcji płatniczej, a świadczenie usługi płatniczej w postaci acquiringu. Konieczne jest posłużenie się w tym zakresie terminami wynikającymi z ustawy o usługach płatniczych. Proponowane brzmienie: Art. 10. 1. Świadczenie usługi płatniczej realizowanej na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK. 2. BGK w ramach świadczenia usługi płatniczej o której mowa w ust. 1 pełni rolę agenta rozliczeniowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”	Uwaga uwzględniona „Art. 10 ust. 1 i 2 otrzymają brzmienie: Art. 10. 1. Świadczenie usługi płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych realizowanej na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK. 2. BGK w ramach świadczenia usługi płatniczej, o której mowa w ust. 1, pełni rolę agenta rozliczeniowego, o którym mowa w art. 2 pkt 1a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o

				usługach płatniczych, dla elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz podmiotu publicznego.”.
31.	Krajowa Izba Rozliczeniowa	Art. 10 ust. 1	proponujemy nadać brzmienie: „1. Obsługę elektronicznych transakcji płatniczych realizowanych na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK, w tym nawiązuje współpracę z dostawcami usług płatniczych, organizacjami płatniczymi, podmiotami prowadzącymi systemy płatności w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych lub innych dostawców usług wspierających obsługę schematów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4.”. Propozycje zmierzają do zapewnienia możliwości wdrożenia na Platformie ePłatności i obsługi w ramach BGK rozwiązań innych niż wyłącznie opartych o dostawców usług płatniczych i mechanizmy kartowe czy BLIK. Platforma winna zapewniać świadczenia na niej usług także przez inne podmioty, np. wspierające schematy typu „SEPA Request-to-Pay”, oraz możliwość skorzystania z nich przez użytkowników. Rozwijanie tego typu rozwiązań jest zgodne z polityką UE w zakresie promowania alternatywnych do kart płatniczych rozwiązań rozliczeniowych.	Uwaga wyjaśniona Mając na uwadze, że wskazane podmioty występują w ramach powszechnie obowiązujących przepisów, doprecyzowanie nie jest konieczne.
32.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10 ust. 1 i 2	Niezależnie od uwagi zasadniczej, podniesionej przez PONIP w rozdziale I niniejszego stanowiska, PONIP dodatkowo doprecyzowuje, że z Projektu nie wynika, w jakim zakresie BGK „nawiązuje współpracę”, z jakimi dostawcami, jakie usługi ci dostawcy mają świadczyć, ani, co istotne, na czyją rzecz mają oni te usługi świadczyć (na rzecz BGK, podmiotu publicznego czy użytkownika), gdyż to ostatecznie determinuje charakter działania przez danego przedsiębiorcę (tj. czy świadczy on usługi płatnicze i działa jako dostawca usług płatniczych, czy np. jako insourcer itp.). Tak ogólne sformułowanie nie pozwala ustalić ról i odpowiedzialności poszczególnych uczestników łańcucha transakcji płatniczej. Nadto nie rozstrzyga kwestii odpłatności za usługi dostawców. Wymaga więc przeformułowania.	Uwaga wyjaśniona Jest to kwestia, którą BGK ma zapewnić na podstawie obowiązujących przepisów, w tym m.in. ustawy o usługach płatniczych.
33.	Fundacja Polska Bezgotówkowo	Art. 10 ust. 1 i 2	Art. 10 ust. 1 Projektu ustawy przewiduje, że obsługę elektronicznych transakcji płatniczych realizowanych na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK, w tym nawiązuje współpracę z dostawcami usług płatniczych. Zgodnie z art. 10 ust. 2 BGK pełni rolę agenta rozliczeniowego w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych dla elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz podmiotu publicznego. Przepis ten wymaga doprecyzowania przede wszystkim w zakresie relacji między rolą BGK a możliwym udziałem innych dostawców usług płatniczych. Projekt ustawy wskazuje BGK jako agenta rozliczeniowego, ale jednocześnie odwołuje się do współpracy BGK z dostawcami usług płatniczych. Nie jest zatem w pełni jasne, czy inni dostawcy usług płatniczych mają pełnić wyłącznie funkcję	Uwaga wyjaśniona Art. 10 ust. 1 i 2 został doprecyzowany. Z przepisów wynika rola BGK jako agenta rozliczeniowego dla usługi ePłatności. Natomiast w zakresie innych dostawców usług płatniczych ich rola to występowanie jako dostawcy usług wspierających.

		podmiotów współpracujących z BGK, czy też projektowany model dopuszcza ich szerszy udział w obsłudze płatności realizowanych w ramach ePłatności. Z perspektywy rozwoju płatności bezgotówkowych w sektorze publicznym zasadne jest, aby model ePłatności był możliwie przejrzysty, neutralny technologicznie oraz przewidywalny dla uczestników rynku. Jeżeli ustawodawca decyduje się na przypisanie centralnej roli jednemu podmiotowi, wybór ten powinien zostać odpowiednio uzasadniony, w szczególności w kontekście dostępności instrumentów płatniczych, efektywności kosztowej oraz możliwości dalszego rozwoju usługi. Szczegółnej analizy wymaga również ryzyko monopolizacji obsługi płatności publicznych po stronie BGK. Projekt ustawy nie przesądza jednoznacznie, czy podmiot publiczny, który nie zdecyduje się na korzystanie z Platformy ePłatności, zachowuje pełną swobodę wyboru innego agenta rozliczeniowego lub innego rozwiązania płatniczego. Nie przesądza również, czy podmiot publiczny może skorzystać z innego dostawcy, jeżeli potrzebna mu metoda płatności, poziom SLA, zakres integracji albo funkcjonalność rozliczeniowa nie jest zapewniana przez BGK. Brak takiego rozstrzygnięcia może prowadzić do praktycznego ograniczenia konkurencji na rynku obsługi płatności publicznych. Jeżeli bowiem ustawa wskazuje BGK jako podmiot zapewniający obsługę elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych, a równocześnie nie zawiera przepisu gwarantującego możliwość korzystania z innych dostawców poza zakresem Platformy ePłatności, może powstać interpretacja, że korzystanie z BGK staje się rozwiązaniem preferowanym albo docelowo wyłącznym. Fundacja zwraca uwagę, że takie rozwiązanie może negatywnie oddziaływać na podmioty publiczne, które obecnie korzystają z innych dostawców usług płatniczych, mają zawarte umowy, zbudowane integracje, wdrożone procedury rozliczeń i reklamacji, a także udostępniają instrumenty płatnicze niewystępujące w modelu BGK. Projekt powinien jednoznacznie przesądzać, że nie nakłada na takie podmioty obowiązku migracji do BGK ani obowiązku rezygnacji z dotychczasowych dostawców, chyba że ustawodawca wyraźnie taką intencję przyjmie i szczegółowo ją uzasadni. Z punktu widzenia zasad rynku płatniczego bardziej proporcjonalnym rozwiązaniem byłby model otwarty: minister określa standardy techniczne, bezpieczeństwa, interoperacyjności i raportowania, natomiast obsługę płatności mogą świadczyć BGK lub inni dostawcy usług płatniczych spełniający te standardy. Taki model ogranicza ryzyko single-provider risk, zwiększa odporność systemu, pozwala zachować konkurencję cenową i jakościową oraz ułatwia szybkie wdrażanie nowych instrumentów płatniczych.	
--	--	--	--

34.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 10 ust. 3 i 4	Art. 10 ust. 3 Projektu ustawy przewiduje, że podmiot publiczny pełni rolę akceptanta w stosunku do BGK dla elektronicznych transakcji płatniczych dokonywanych na rzecz tego podmiotu. Zgodnie z art. 10 ust. 4 Projektu ustawy podmiot publiczny zawiera z BGK „umowę akceptacyjną w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych”, określając warunki przyjmowania płatności elektronicznych na rzecz tego podmiotu. Należy jednak wskazać, że ustawa o usługach płatniczych posługuje się pojęciami agenta rozliczeniowego i akceptanta, natomiast sama „umowa akceptacyjna” nie została w niej zdefiniowana. W związku z tym odwołanie do „umowy akceptacyjnej w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych” budzi wątpliwości interpretacyjne. Dodatkowej analizy wymaga zakres kanałów płatności objętych Projektem ustawy. Samo usunięcie z projektu pojęcia „terminal” nie przesądza jednoznacznie, że projekt dotyczy wyłącznie transakcji online, transakcji card-not-present albo płatności realizowanych w aplikacji mObywatel. Projekt nadal posługuje się szerokimi pojęciami „elektronicznych transakcji płatniczych”, „agenta rozliczeniowego”, „akceptanta” oraz „przyjmowania płatności elektronicznych”, które w praktyce rynkowej mogą obejmować zarówno transakcje online, jak i transakcje card-present realizowane w fizycznych punktach obsługi. Ryzyko interpretacyjne jest istotne, ponieważ podmioty publiczne korzystają dziś z wielu kanałów przyjmowania płatności: płatności online, płatności w aplikacjach, płatności w e-usługach, terminali POS, terminali samoobsługowych oraz płatności w kasach lub punktach obsługi. Jeżeli intencją projektodawcy jest ograniczenie ustawy wyłącznie do płatności inicjowanych online w ramach Platformy ePłatności, powinno to zostać wyraźnie wskazane w przepisach, a nie jedynie wynikać pośrednio z uzasadnienia albo z usunięcia słowa „terminal”. W przeciwnym razie może powstać wątpliwość, czy ustawowa rola BGK jako agenta rozliczeniowego obejmuje również obszar card-present, a więc płatności terminalowe realizowane na rzecz podmiotów publicznych. Byłoby to szczególnie problematyczne z perspektywy rynku, ponieważ mogłoby sugerować konieczność zmiany dotychczasowych modeli akceptacji kart w placówkach publicznych albo ograniczenie swobody wyboru dostawców terminali i usług acquiringu. Fundacja rekomenduje dodanie przepisu przesądzającego, że ustawa dotyczy wyłącznie płatności inicjowanych online z wykorzystaniem Platformy ePłatności, chyba że projektodawca zamierza objąć również inne kanały. W tym drugim przypadku konieczne byłoby przeprowadzenie odrębnej analizy skutków dla rynku terminali, istniejących umów akceptacyjnych, zasad konkurencji oraz kosztów obsługi transakcji card-present.	Uwaga uwzględniona Przepis otrzyma brzmienie: „4. Podmiot publiczny zawiera z BGK umowę określającą warunki świadczenia przez BGK usług płatniczych związanych z przyjmowaniem elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz tego podmiotu, w tym warunki wykonywania usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”.
-----	------------------------------	--------------------	--	---

35.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10 ust. 4	Wymaga wskazania, że UUP nie posługuje się pojęciem „umowy akceptacyjnej” jako terminem ustawowym. Usługę acquiringu świadczy się w praktyce na podstawie umowy o świadczenie tej usługi płatniczej, tj. umowy o akceptowanie instrumentów płatniczych i przetwarzanie (obsługę) transakcji płatniczych, zawieranej między agentem rozliczeniowym a akceptantem. Odesłanie w art. 10 ust. 4 do „umowy akceptacyjnej w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych” jest zatem nieprawidłowe – ustawodawca w UUP takiego pojęcia nie definiuje ani się nim nie posługuje.	Uwaga uwzględniona Przepis otrzyma brzmienie: „4. Podmiot publiczny zawiera z BGK umowę określającą warunki świadczenia przez BGK usług płatniczych związanych z przyjmowaniem elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz tego podmiotu, w tym warunki wykonywania usługi, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.”.
36.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) PONIP wskazuje, że art. 10 ust. 1 Projektu nadal stanowi, że „obsługę elektronicznych transakcji płatniczych realizowanych na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK, w tym nawiązuje współpracę z dostawcami usług płatniczych”, zaś art. 11 ust. 1, że „Obsługa elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych jest realizowana przez BGK na podstawie umowy zawartej z ministrem właściwym do spraw informatyzacji”. W ocenie PONIP dodanie w tym pierwszym wymienionym przepisie zwrotu „w tym nawiązuje współpracę z dostawcami usług płatniczych” nie tworzy żadnego realnego mechanizmu konkurencji – szczególnie w świetle pozostałych regulacji w Projekcie, szczegółowo omówionych niżej, czyni z pozostałych dostawców usług płatniczych co najwyżej podwykonawców BGK o niejasnym statusie, a nie podmioty mogące samodzielnie ubiegać się o obsługę acquiringu na rzecz podmiotu publicznego. W warstwie świadczenia usługi acquiringu BGK pozostaje wyłącznym, ustawowo wskazanym dostawcą.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych.
37.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) W treści przepisu nie precyzuje się form tej współpracy, co w istocie pozbawia pozostałych agentów rozliczeniowych (instytucje płatnicze) realnego wpływu na możliwość świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (na marginesie PONIP wskazuje, że warto tu rozważyć wyrażenie „na rzecz organów administracji publicznej” w miejsce „podmiotów publicznych”).	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych.
38.	Polska Organizacja Niebankowy	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11)	Uwaga wyjaśniona

	ch Instytucji Płatności PONIP		Prognoza zawarta przez projektodawcę w Ocenie Skutków Regulacji („OSR”) nadal zakłada świadczenie usługi na rzecz 100% gmin w Polsce, co oczywiście poczytuje się jako zrozumiały cel rozwojowy. Deklarowana „dobrowolność” w zakresie udostępniania usługi ePłatności jest jednak realna jedynie w krótkim okresie. W horyzoncie docelowym obowiązywania ustawy Projekt zmierza do tego, by usługa obsługiwana przez BGK stała się jedynym sposobem przyjmowania i wykonywania transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych. Bez jakichkolwiek mechanizmów zapewniających konkurencję na rynku pozostali agenci, inni niż BGK, zostaną w praktyce wyeliminowani.	Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Ponadto projektowana ustawa nie zakłada, że usługa ePłatności ma być tylko jedną metodą płatności na rzecz podmiotów publicznych. Podmioty publiczne nadal mogą i będą mogły korzystać z innych rozwiązań świadczonych przez innych usługodawców usług płatniczych.
39.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) Ponadto usługa ePłatności pozostaje bezprzewidywalna dla podmiotu publicznego i obywatela, a wynagrodzenie BGK (art. 11 ust. 4 Projektu – 0,06% wartości transakcji do 1000 zł oraz 1 zł powyżej tej kwoty) ma być finansowane ze środków budżetu państwa. BGK oferuje więc usługę „za darmo” dla akceptanta, a różnicę pokrywa podatnik – z czym komercyjny agent rozliczeniowy, zobligowany m.in. do ponoszenia opłat processingowych czy związanych z utrzymaniem infrastruktury, nie jest w stanie konkurować.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych.
40.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) W opinii PONIP monopolistyczny charakter proponowanego rozwiązania wzmacniają nowe elementy Projektu, takie jak brzmienie art. 14 i jego uzasadnienie (uchylenie art. 3 ust. 1 pkt 7 ustawy o aplikacji mObywatel projektodawca uzasadnia dążeniem do funkcjonowania „jednego rodzaju usługi ePłatności” i wyeliminowaniem alternatyw w aplikacji mObywatel – jest to wprost wyrażony zamiar wyłączności) oraz art. 16 (nowa refundacja ze środków budżetu państwa kosztów infrastruktury poniesionych wyłącznie przez BGK, do 1,26 mln zł – dodatkowa, selektywna korzyść majątkowa, której nie otrzymuje żaden inny agent rozliczeniowy).	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług,

				• nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
41.	Polska Organizacja Niebankowy ch Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) W rezultacie Projekt prowadzi do faktycznej eliminacji konkurencji na istotnym i odrębnym segmencie krajowego rynku usług płatniczych (acquiringowych), czyli obsłudze sektora publicznego, na rzecz banku państwowego korzystającego z kapitału Skarbu Państwa oraz z gwarantowanego i wypłacanego z budżetu wynagrodzenia. Pozostaje to w sprzeczności z konsekwentnym, wieloletnim (sięgającym kilku dekad) kierunkiem dążeń prawodawcy unijnego (rozszerzanie konkurencji na rynku usług płatniczych to podstawowe założenie kluczowych aktów prawnych, takich jak PSD1, PSD2, czy aktualnie PSR/PSD3) i krajowego. Skutki „zabetonowania” tego segmentu będą bardzo trudne, jeśli nie niemożliwe, do odwrócenia.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług,

				• nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
42.	Polska Organizacja Niebankowy ch Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) Ponadto, w ocenie PONIP wbrew wymogom rzetelnej oceny skutków regulacji, projektodawca nie odniósł się do trzech kwestii przesądzających o dopuszczalności przyjętego modelu wyłączności na rzecz BGK, a mianowicie: a) pomocy publicznej (art. 107 ust. 1 TFUE) – przyznanie jednemu podmiotowi wyłącznego prawa do świadczenia usługi płatniczej acquiringu na rzecz sektora publicznego, połączone z finansowaniem wynagrodzenia z budżetu (art. 11 ust. 4) oraz refundacją kosztów infrastruktury (art. 16), nosi cechy selektywnej korzyści przyznanej ze środków państwowych, mogącej zakłócać konkurencję i wpływać na wymianę między państwami członkowskimi. Oświadczenie, że „projekt nie jest sprzeczny z prawem UE”, powinno być w tym wypadku ocenione jako kontrowersyjne, gdyż brak jest analizy w świetle przesłanek pomocy publicznej oraz testu z wyroku TS w sprawie C-280/00 (Altmark) . Jeżeli intencją jest powierzenie BGK usługi w ogólnym interesie gospodarczym, wymaga ono aktu powierzenia, obiektywnych i przejrzystych parametrów rekompensaty oraz mechanizmu zapobiegającego nadmiernej rekompensacie, czego Projekt nie zawiera; b) prawa zamówień publicznych – bezpośrednio, ustawowe powierzenie BGK obsługi na rzecz kilkudziesięciu tysięcy podmiotów publicznych następuje w istocie z pominięciem konkurencyjnych trybów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych, a samo powołanie się na wyłączenia, o których mowa w art. 214 ust. 1 pkt 11–14 tej ustawy, budzi poważne	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach,

			wątpliwości z uwagi na skalę i przedmiot świadczenia usługi. Materia ta nie została w OSR poruszona; c) testu proporcjonalności (art. 22 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP) – ustanowienie faktycznego monopolu ogranicza wolność działalności gospodarczej, a to jest dopuszczalne wyłącznie ze względu na ważny interes publiczny i przy spełnieniu przesłanki niezbędności (braku środka mniej dolegliwego). Cele projektodawcy (m.in. powszechność, bezpieczeństwo transakcji) są osiągalne również w ramach modelu otwartego, konkurencyjnego, bez wskazywania jednego, wyłącznego dostawcy usługi płatniczej acquiringu. W efekcie model przyjęty w Projekcie może budzić poważne wątpliwości pod kątem przejścia testu niezbędności.	• nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
43.	Polska Organizacja Niebankowy ch Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) Poza aspektami związanymi z pomocą publiczną, ustanowienie monopolu na rzecz BGK w zakresie świadczenia usługi acquiringu podmiotom publicznym należy oceniać także w świetle art. 106 ust. 1 w zw. z art. 102 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”). W świetle tych regulacji państwo członkowskie nie może, w odniesieniu do przedsiębiorstw publicznych oraz przedsiębiorstw, którym przyznaje prawa wyłączne, wprowadzać ani utrzymywać środków sprzecznych z regułami konkurencji Traktatu. Przyznanie bankowi państwowemu wyłącznego prawa do świadczenia usługi acquiringu na rzecz sektora publicznego na rynku, na którym konkuruje wielu agentów rozliczeniowych, rodzi ryzyko naruszenia tych reguł. Wyłączność ogranicza ponadto swobodę świadczenia usług (art. 56 TFUE) i pozostaje w sprzeczności z celami dyrektywy PSD2, na podstawie której niebankowi dostawcy usług płatniczych są uprawnieni do świadczenia usług płatniczych, również w trybie tzw. jednolitego paszportu.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości.

				Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
44.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) Projekt w ocenie PONIP godzi także w szczególny sposób w sytuację rynkową niebankowych dostawców usług płatniczych, działających jako agenci rozliczeniowi. Ustanowienie wspomnianego, faktycznego monopolu na rzecz BGK narusza zasadę równych warunków konkurencji między bankami a podmiotami niebankowymi („ta sama działalność – to samo ryzyko – te same reguły”), uprzywilejowując bank państwowy. Ponadto proponowana stawka wynagrodzenia 0,06% z górnym ograniczeniem 1 zł, finansowana z budżetu państwa i bezprowizyjna dla akceptanta, nie odzwierciedla rzeczywistych kosztów obsługi transakcji bezgotówkowych (m.in. opłaty systemowe i processingowe) i może wpływać bardzo niekorzystnie na rozwój rynku usług płatniczych w Polsce, prowadząc w najgorszym scenariuszu do konieczności oferowania akceptantom przez „rynkowych” agentów rozliczeniowych stawek nieopłacalnych z punktu widzenia ich działalności. Wreszcie proponowane brzmienie art. 10 ust. 1 („BGK nawiązuje współpracę z dostawcami usług płatniczych”) spycha niebankowych dostawców do roli bliżej nieokreślonych podwykonawców BGK, pozbawiając ich możliwości nawiązania bezpośredniej relacji umownej z akceptantem (podmiotem publicznym), na warunkach jednostronnie kształtowanych przez BGK, przy czym niejasny jest w takiej sytuacji status innych agentów rozliczeniowych, wynagrodzenie za ich usługi, ani też tryb, przedmiot, zasady, warunki finansowe i w ogóle obowiązek nawiązywania wspomnianych relacji umownych przez BGK.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości.

				Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
45.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) PONIP apeluje w tym kontekście o ukształtowanie możliwości świadczenia usług płatniczych (usługi acquiringu) na rzecz podmiotów publicznych w sposób zgodny z zasadami prawa konkurencji i niedyskryminacji przedsiębiorców świadczących usługi płatnicze, przy jednoczesnym zrealizowaniu celów projektodawcy. PONIP proponuje rozważenie uznania Platformy ePłatności neutralnym, prowadzonym przez Ministra Cyfryzacji (właściwego do spraw cyfryzacji lub informatyzacji) rozwiązaniem integrującym systemy podmiotów publicznych z dostawcami usług płatniczych, natomiast kwestię acquiringu pozostawić sferze gry sił rynkowych zgodnie z mechanizmami konkurencji, z wyborem agenta rozliczeniowego przez podmiot publiczny albo z panelem agentów wyłonionych na zasadach prawa zamówień publicznych, w którym BGK uczestniczy na równych prawach (bez dopłat z budżetu państwa, co pozwoli na uniknięcie jakichkolwiek wątpliwości w zakresie niedozwolonej pomocy publicznej).	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości.

				Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
46.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) Proponujemy w tym kontekście nadanie art. 10 ust. 1 brzmienia np.: „Obsługę elektronicznych transakcji płatniczych realizowanych na rzecz podmiotów publicznych może zapewniać BGK lub inny agent rozliczeniowy w rozumieniu art. 2 pkt 1b ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, na warunkach zapewniających równe traktowanie dostawców usług płatniczych oraz niezakłóconą konkurencję.”. Analogicznych zmian będzie wymagać art. 10 ust. 4 oraz art. 11.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości.

				Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
47.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 10-11	Ograniczenie możliwości świadczenia usługi acquiringu na rzecz podmiotów publicznych (art. 10-11) Niezależnie od modelu docelowego, Projekt powinien gwarantować dostawcom usług płatniczych prawo niedyskryminacyjnego dostępu do Platformy ePłatności na warunkach obiektywnych, przejrzystych i proporcjonalnych (analogiczne przesłanki prawodawca unijny przyjął choćby w treści art. 35 PSD2 oraz prawodawca polski w przepisach UUP o dostępie do systemów płatności, w tym tych prowadzonych przez Narodowy Bank Polski). W obecnym brzmieniu o warunkach integracji i dostępu decyduje wyłącznie właściwy minister bez bliżej określonych kryteriów oraz bez ustawowej gwarancji równego dostępu dla wszystkich dostawców usług płatniczych.	Uwaga wyjaśniona ePłatności nie są systemem płatności. To usługa, która ma umożliwić lub ułatwić korzystanie z usług płatniczych w ramach działających systemów płatności.
48.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	Art. 11	Niezależnie od istotnych zastrzeżeń dotyczących ograniczania konkurencji pomiędzy BGK a pozostałymi agentami rozliczeniowymi, przyjęta przez projektodawcę w art. 11 ust. 1 konstrukcja zawierania umowy pomiędzy BGK a ministrem właściwym do spraw informatyzacji „o obsługę elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych” spełnia definicję umowy acquiringu, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 5 UUP. Z jednej strony zatem projektodawca przewiduje w art. 10 ust. 1, że „obsługę elektronicznych transakcji płatniczych realizowanych na rzecz podmiotów publicznych zapewnia BGK” (co sugeruje umowę acquiringu), w art. 10 ust. 4, iż „Podmiot publiczny zawiera z BGK umowę akceptacyjną w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, określając warunki przyjmowania płatności elektronicznych na rzecz tego podmiotu” (wprost wskazanie na umowę acquiringu), a z drugiej strony wskazuje w art. 11 ust. 1, że obsługa ta ma być zapewniajana przez BGK w oparciu o umowę pomiędzy BGK a ministrem (również w art. 11 ust. 2 spełnione są przesłanki usługi acquiringu).	Uwaga wyjaśniona Umowa pomiędzy Ministrem a BGK nie jest umową o świadczenie usług płatniczych. Umowa ma regulować wszystkie kwestie związane z obsługą techniczną ePłatności, które nie zostały dookreślone w ustawie ze względu na zbyt wysoki poziom szczegółowości. Usługę acquiringu udostępniamy podmiotom publicznym na podstawie podpisanej umowy akceptacyjnej, podpisanej przez BGK jako agenta rozliczeniowego.

			Akceptant to zgodnie z art. 2 pkt 1b UUP, odbiorca inny niż konsument, na rzecz którego agent rozliczeniowy świadczy usługę płatniczą. Skoro BGK zawiera umowę o acquiring z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, to nakazuje przyjąć, że minister również będzie w tej relacji akceptantem. PONIP nie rozstrzyga w tym miejscu o dopuszczalności takiej konstrukcji, ale sygnalizuje, że może ona powodować istotne wątpliwości pod kątem spełnienia wszystkich wymogów i prawidłowego ułożenia ról poszczególnych podmiotów we wspomnianej koncepcji projektodawcy w świetle UUP. Praktyczne wyzwanie budzi wskazanie numeru rachunku bankowego akceptanta, czyli podmiotu, który miałby być odbiorcą środków pochodzących z transakcji w sytuacji, gdy Projekt za akceptanta uznaje właściwego ministra, nawet wówczas gdy płatność dotyczy dowolnej gminy lub innego podmiotu publicznego. Powstaje zatem pytanie o to, w jakim charakterze występują wspomniane podmioty, a także finalnie o zgodność zastosowanej konstrukcji z przepisami dotyczącymi usług płatniczych, travel rules i innych obowiązków związanych z realizacją transakcji płatniczych. Dodatkowo w żadnej z tych konfiguracji wprost nie przewidziano możliwości zawierania umów przez agentów rozliczeniowych innych niż BGK, na co szeroko wskazywano w uprzednio poczynionych uwagach w niniejszym piśmie. Jeżeli rozwiązanie nie ma mieć charakteru wyłącznie fasadowego wobec poprzedniej wersji Projektu, art. 10 oraz 11 powinny dopuszczać zawieranie umów o acquiring również z innymi dostawcami usług płatniczych działającymi w roli agentów rozliczeniowych, a nie wyłącznie z BGK. W przeciwnym razie deklarowana w art. 10 ust. 1 „współpraca z dostawcami usług płatniczych” pozostanie de facto czysto pozorna, a faktyczna wyłączność BGK – utrzymana.	
49.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 11 ust. 1 i 2	Zgodnie z uwagami do Art. 10 proponujemy modyfikację ust. 1 poprzez jego dostosowanie w tym zakresie. Konsekwentnie, konieczna jest również modyfikacja ust. 2. Jednocześnie konieczne jest dodanie do listy kwestii objętych umową również warunków i terminów podwyższania wynagrodzenia przysługującego Bankowi Gospodarstwa Krajowego, jako że sama ustawa nie reguluje tej kwestii. Proponowane brzmienie: Art. 11. „1. Świadczenie usługi płatniczej na rzecz podmiotów publicznych jest realizowana przez BGK na podstawie umowy zawartej z ministrem właściwym do spraw informatyzacji. 2. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności: 1) czas trwania umowy; 2) zasady i sposób świadczenia usługi płatniczej przez BGK; 3) tryb, sposób oraz terminy dokonywania rozliczeń transakcji;	Uwaga uwzględniona Art. 11 ust. 1 otrzyma brzmienie "1. Świadczenie usługi płatniczej w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych na rzecz podmiotów publicznych jest realizowana przez BGK na podstawie umowy zawartej z ministrem właściwym do spraw informatyzacji."

			4) tryb, sposób i zakres oraz terminy składania sprawozdań z realizacji umowy oraz świadczenia usługi płatniczej; 5) warunki i terminy podwyższania wynagrodzenia; 6) warunki zmiany oraz rozwiązania umowy.	
50.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 11 ust. 1-3	Art. 11 ust. 1 Projektu ustawy przewiduje, że obsługa elektronicznych transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych jest realizowana przez BGK na podstawie umowy zawartej z ministrem właściwym do spraw informatyzacji. Art. 11 ust. 2 określa zakres tej umowy, obejmujący m.in. zasady i sposób obsługi transakcji, tryb i terminy rozliczeń, sprawozdawczość oraz warunki zmiany i rozwiązania umowy. W ocenie Fundacji konieczne jest doprecyzowanie relacji tej umowy do umów zawieranych między BGK a podmiotami publicznymi. Umowa między ministrem a BGK może określać warunki organizacyjne, systemowe i rozliczeniowe na poziomie modelu ePłatności. Nie powinna jednak zastępować relacji prawnych właściwych dla świadczenia usług płatniczych na rzecz akceptantów.	Uwaga wyjaśniona Umowa nie wpływa na relacje właściwe dla świadczenia usług płatniczych na rzecz akceptantów
51.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 11 ust. 4-6	Art. 11 ust. 4 Projektu ustawy przewiduje, że BGK przysługuje wynagrodzenie od każdej pojedynczej transakcji płatniczej z tytułu obsługi tych transakcji w wysokości 0,06% wartości pojedynczej transakcji do 1000 zł oraz 1 zł od wartości pojedynczej transakcji powyżej 1000 zł, finansowane ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw informatyzacji. W ocenie Fundacji projektowane wynagrodzenie nadal nie zostało uzasadnione w sposób pozwalający ocenić jego adekwatność do realnych kosztów rynkowych obsługi transakcji płatniczych. Projekt ustawy nie przedstawia kalkulacji kosztowej według typów instrumentów płatniczych. Tymczasem struktura kosztów jest zasadniczo różna w zależności od tego jaką metodą jest realizowana. Dodatkowo należy podkreślić, że zaproponowana w Projekcie nowa formuła wynagrodzenia nie w każdym przypadku stanowi podwyższenie względem poprzedniej wersji projektu przewidującej stawkę 0,10 zł od transakcji. Dla transakcji poniżej 166,67 zł wynagrodzenie w wysokości 0,06% jest niższe niż 0,10 zł. Dla transakcji o wartości 10 zł wynosi 0,006 zł, dla 50 zł – 0,03 zł, dla 100 zł – 0,06 zł. Oznacza to, że w przypadku wielu niskokwotowych płatności publicznych stawka może być jeszcze mniej adekwatna niż w poprzedniej wersji projektu. Jeżeli punktem odniesienia są dane z pilotażu przywoływane w OSR, obejmujące ponad 571 tys. transakcji o łącznej wartości ok. 56 mln zł, średnia wartość transakcji wynosi ok. 98 zł. Przy takiej wartości wynagrodzenie według stawki 0,06% wyniosłoby ok. 0,059 zł, a więc ok. 5,9 grosza za transakcję. Jest to kwota niższa od poprzedniej stawki 0,10 zł i trudno uznać ją za wystarczającą bez przedstawienia szczegółowej kalkulacji kosztowej.	Uwaga wyjaśniona Rekomendowane 0,06% od pojedynczej transakcji do kwoty 1 000 zł wraz z CAP wynoszący 1 zł od transakcji powyżej 1 000 zł pozwala uważać za stawkę odpowiadającą oczekiwaniom rynku. Jednocześnie pozwala utrzymać na podobnym poziomie przewidywane wydatki z budżetu Państwa na najbliższe 10 lat, w odniesieniu do proponowanej wcześniej stawki. Wskazane w projekcie ustawy stawki zostały opracowane na bazie informacji rynkowych w momencie ich projektowania.

		Ponadto Projekt ustawy nie wyjaśnia, czy wynagrodzenie BGK ma pokrywać wyłącznie marżę BGK, czy także koszty zewnętrzne ponoszone wobec organizacji płatniczych, operatorów schematów, dostawców procesowania, banków wydawców, obsługi fraudów, chargebacków i reklamacji. Brak takiego rozróżnienia uniemożliwia ocenę, czy projektowana stawka jest ekonomicznie wykonalna. Fundacja zwraca również uwagę na efekt progowy. Dla transakcji o wartości 1000 zł wynagrodzenie wynosi 0,60 zł, natomiast dla transakcji przekraczającej 1000 zł wynosi 1 zł. Projekt nie wyjaśnia, dlaczego taki próg odpowiada rzeczywistej strukturze kosztów ani czy rozkład wartości transakcji publicznych uzasadnia przyjęcie właśnie takiej konstrukcji. W ocenie Fundacji ocena skutków regulacji powinna zostać uzupełniona co najmniej o: strukturę wartości transakcji, przewidywany udział poszczególnych instrumentów płatniczych, koszty interchange i opłat schematowych regulowanych powszechnie obowiązującymi przepisami, koszty processingu, obsługi fraudów, chargebacków, reklamacji, SCA, AML, zgodności regulacyjnej, utrzymania infrastruktury i SLA oraz wskazania, kto poniesie różnicę między rzeczywistym kosztem rynkowym a ustawowym wynagrodzeniem BGK. Dodatkowego doprecyzowania wymaga relacja pomiędzy przyjętymi w ocenie skutków regulacji założeniami dotyczącymi wzrostu wolumenu transakcji i liczby podmiotów korzystających z usługi ePłatności a maksymalnymi limitami wydatków przewidzianymi w art. 17 Projektu ustawy. W ocenie Fundacji projektodawca trafnie identyfikuje w uzasadnieniu, że wraz z rozwojem usługi ePłatności będzie wzrastała zarówno liczba podłączonych podmiotów publicznych, jak i liczba realizowanych transakcji. Ocena skutków regulacji wskazuje m.in. na planowany wzrost liczby zintegrowanych JST, rozszerzanie katalogu zobowiązań udostępnianych w ePłatnościach, możliwość obsługi opłat inicjowanych przez obywateli, rozwój nowych funkcjonalności oraz potencjalną integrację usług podmiotów publicznych innych niż JST. Oznacza to, że model finansowania powinien być skonstruowany jako model skalowalny, odporny na wzrost wykorzystania usługi oraz adekwatny do celu, jakim jest powszechne i jednolite udostępnienie ePłatności. Tymczasem przyjęte w Projekcie ustawy limity wydatków mają charakter sztywny i nie są powiązane z rzeczywistym tempem adopcji usługi, liczbą zintegrowanych usług, liczbą aktywnych podmiotów publicznych, liczbą użytkowników ani faktycznym wolumenem transakcji. Projekt przewiduje jedynie mechanizm korygujący polegający na obniżeniu wydatków budżetu państwa w przypadku zagrożenia przekroczeniem albo przekroczenia limitu. Nie przewiduje natomiast mechanizmu zapewniającego ciągłość finansowania w	
--	--	--	--

		sytuacji, w której usługa będzie rozwijała się szybciej niż założono w ocenie skutków regulacji. Prowadzi to do istotnej niespójności regulacyjnej. Z jednej strony projektodawca deklaruje zamiar upowszechnienia ePłatności i zwiększenia dostępności bezgotówkowych kanałów zapłaty należności publicznych. Z drugiej strony, przyjęty mechanizm budżetowy może w praktyce ograniczać rozwój usługi, jeżeli rzeczywista liczba transakcji albo tempo podłączania podmiotów publicznych przekroczy przyjęte założenia. W takim przypadku minister właściwy do spraw informatyzacji może zostać postawiony przed koniecznością ograniczenia finansowania, wstrzymania podłączania nowych podmiotów, ograniczenia dostępnych metod płatności albo nawet czasowego ograniczenia dostępności usługi w trakcie roku budżetowego. Ryzyko to jest szczególnie istotne, ponieważ ocena skutków regulacji opiera zasadnicze kalkulacje na danych z pilotażu oraz obecnych wolumenach transakcji, podczas gdy projektowana regulacja ma charakter znacznie szerszy. Projekt nie dotyczy wyłącznie kontynuacji pilotażu w dotychczasowej skali, lecz stworzenia podstawy prawnej dla powszechnego udostępnienia usługi wszystkim zainteresowanym podmiotom publicznym. W konsekwencji bazowanie wyłącznie na obecnych albo historycznych wolumenach może prowadzić do niedoszacowania skutków finansowych regulacji. W ocenie Fundacji ocena skutków regulacji powinna zostać uzupełniona co najmniej o analizę wariantową obejmującą scenariusz ostrożny, bazowy i wysokiego wykorzystania usługi. Analiza ta powinna uwzględniać nie tylko liczbę podmiotów korzystających z usług ePłatności, lecz także liczbę usług i rodzajów należności udostępnianych przez jeden podmiot, przewidywany poziom aktywności użytkowników, sezonowość płatności publicznych, udział poszczególnych instrumentów płatniczych, średnią wartość transakcji oraz potencjalny wzrost wykorzystania usługi po objęciu nią nowych kategorii należności i nowych podmiotów publicznych. Należy również wskazać, że przyjęcie sztywnego limitu wydatków może w praktyce przekształcić usługę, która ma mieć charakter powszechny i rozwojowy, w usługę limitowaną budżetowo. Jeżeli finansowanie wynagrodzenia BGK zależy wyłącznie od z góry ustalonego limitu, a nie od rzeczywistej skali wykorzystania usługi, to sukces projektu mierzony wzrostem liczby użytkowników i transakcji może paradoksalnie prowadzić do ryzyka wyczerpania środków i ograniczenia dalszego rozwoju ePłatności. Fundacja rekomenduje zatem uzupełnienie Projektu ustawy i oceny skutków regulacji o mechanizm finansowania adekwatny do rzeczywistego wykorzystania usługi, w tym o jasne zasady postępowania w przypadku przekroczenia prognozowanych wolumenów transakcji. W szczególności należy rozważyć	
--	--	---	--

		wprowadzenie rezerwy na wzrost wolumenów, mechanizmu aktualizacji limitów w przypadku szybszej adopcji usługi albo modelu, w którym część kosztów akceptacji płatności — zwłaszcza w odniesieniu do usług komunalnych i odpłatnych usług publicznych niemających charakteru klasycznych danin publicznych — może być pokrywana przez podmioty publiczne jako akceptantów. Ponadto istotne wątpliwości budzi brak spójności pomiędzy treścią uzasadnienia i przywołanymi tam danymi rynkowymi a stawką wskazaną w art. 11 ust. 4 Projektu ustawy. Jeżeli uzasadnienie odwołuje się do rynkowych stawek operatorów płatności na poziomie procentowym i kwotowym to projektodawca powinien wyjaśnić, w jaki sposób z tych danych wyprowadzono ustawową stawkę 0,06% wartości transakcji do 1000 zł oraz 1 zł powyżej 1000 zł. Obecnie takiego przejścia kalkulacyjnego brakuje. Problem jest szczególnie widoczny przy transakcjach kartowych. Już sama opłata interchange, limitowana w Unii Europejskiej dla konsumenckich kart debetowych zasadniczo do 0,2% wartości transakcji, a dla konsumenckich kart kredytowych zasadniczo do 0,3% wartości transakcji, przekracza projektowaną stawkę 0,06% kilkakrotnie. Oznacza to, że w przypadku transakcji kartowych projektowana stawka może nie pokrywać nawet jednego z podstawowych składników kosztu transakcji, zanim zostaną doliczone opłaty systemowe organizacji płatniczych, koszty procesowania, koszty agenta rozliczeniowego, koszty fraudu, chargebacków, reklamacji i compliance. Odrębnie należy pokazać różnice kosztowe między instrumentami płatniczymi. Nie można przyjmować jednej stawki ustawowej bez wykazania, że odpowiada ona kosztom wszystkich metod płatności. Karta debetowa, karta kredytowa, BLIK, pay-by-link, przelew, płatność natychmiastowa i usługa inicjowania płatności mają inną strukturę kosztów, inny model odpowiedzialności, inne ryzyka operacyjne i inny model reklamacyjny. Przykładowa struktura kosztów dla transakcji kartowej obejmuje co najmniej: interchange fee należną bankowi wydawcy karty, opłaty systemowe organizacji płatniczej, koszty procesowania i autoryzacji, marżę agenta rozliczeniowego, koszty rozliczenia i raportowania, koszty utrzymania zgodności z wymaganiami schematu, koszty silnego uwierzytelniania, obsługi fraudów, reklamacji i chargebacków. Z kolei BLIK albo płatności przelewowe nie zawierają klasycznej interchange kartowej, lecz mają inne opłaty operatora, banków uczestniczących, integracji, bezpieczeństwa i obsługi błędów. Dlatego jedna uśredniona stawka może prowadzić do subsydiowania jednych instrumentów przez inne albo do wycofania części instrumentów z oferty.	
--	--	---	--

52.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Art. 11 ust. 4 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2	Art. 11 ust. 4 Projektu ustawy należy analizować łącznie z art. 3 ust. 1 pkt 2 Projektu ustawy, który przewiduje dokonanie online bezprowizyjnej zapłaty należności. W obecnym brzmieniu Projekt ustawy tworzy niejasność pomiędzy deklarowaną bezprowizyjnością dla użytkownika a istnieniem wynagrodzenia należnego BGK za obsługę każdej transakcji. Bez doprecyzowania może powstać wątpliwość, czy „beprowizyjność” oznacza wyłącznie brak opłaty po stronie użytkownika, czy też zakaz pobierania jakichkolwiek opłat od akceptanta albo innych uczestników procesu. Projekt ustawy powinien rozróżnić co najmniej trzy warstwy: opłatę za korzystanie z Platformy ePłatności, koszt świadczenia usługi płatniczej oraz ewentualne opłaty związane z konkretnym instrumentem płatniczym. Obecna redakcja nie pozwala ustalić, czy ustawodawca reguluje tylko pierwszą z tych warstw, czy również drugą i trzecią. Jest to szczególnie istotne w kontekście instrumentów kartowych czy BLIK, których koszt nie jest wyłącznie kosztem BGK, lecz wynika z całego łańcucha uczestników transakcji. W praktyce oznacza to konieczność rozdzielenia pojęcia „beprowizyjności” od pojęcia „kosztu usługi płatniczej”. Beprowizyjność dla użytkownika lub akceptanta może być uzasadnionym celem publicznym, ale nie może być przedstawiana jako brak kosztu po stronie systemu. Jeżeli koszt jest pokrywany z budżetu państwa, powinien zostać oszacowany zgodnie z realnym kosztem instrumentów płatniczych. Jeżeli koszt ma ponosić BGK albo jego partnerzy, projekt powinien wyjaśnić podstawę ekonomiczną takiego modelu i jego zgodność z zasadami rynku. Odrębnego uzasadnienia wymaga przyjęcie założenia, że koszt akceptacji płatności bezgotówkowych nie będzie pokrywany przez akceptantów publicznych także wtedy, gdy płatność dotyczy świadczeń odpłatnych, usług komunalnych albo usług funkcjonalnie zbliżonych do działalności gospodarczej. W odniesieniu do danin publicznych, takich jak podatki, opłaty publicznoprawne albo składki, można wskazywać argument, że należność powinna zostać zaksięgowana w pełnej wysokości, bez pomniejszania jej o koszt akceptacji płatności. Nie oznacza to jednak automatycznie, że identyczny model powinien obejmować wszystkie płatności na rzecz wszystkich podmiotów publicznych. W przypadku usług komunalnych, opłat związanych z gospodarką odpadami, odpłatnych usług rekreacyjnych, sportowych, kulturalnych, transportowych albo innych usług świadczonych przez jednostki samorządu terytorialnego, ich jednostki organizacyjne lub podmioty komunalne, koszt przyjmowania płatności może stanowić zwykły koszt prowadzenia danej działalności. Tego rodzaju akceptanci już obecnie korzystają z indywidualnych umów z agentami rozliczeniowymi lub operatorami płatności i co do zasady nie mają problemu z uwzględnianiem kosztu akceptacji płatności w kosztach funkcjonowania usługi.	Uwaga wyjaśniona Zapłaty dokonuje użytkownik na rzecz podmiotu publicznego, które udostępnia odpowiednie informacje, m.in. nazwę podmiotu, rachunek czy też kwotę należności. Zatem beprowizyjność dotyczy użytkownika.
-----	------------------------------	--	---	--

			Projekt ustawy nie wyjaśnia, dlaczego budżet państwa miałby przejmować finansowanie tych kosztów również w takich przypadkach, zwłaszcza jeżeli korzyść organizacyjna i ekonomiczna z przyjęcia płatności bezgotówkowej pozostaje po stronie konkretnego akceptanta. Zasadne jest zatem rozważenie zróżnicowania modelu finansowania w zależności od rodzaju należności. Inaczej może być uzasadnione finansowanie kosztów płatności dotyczących danin publicznych, a inaczej płatności za usługi komunalne albo inne świadczenia odpłatne. Brak takiego rozróżnienia może prowadzić do nieuzasadnionego subsydiowania z budżetu państwa kosztów akceptacji płatności za usługi lokalne albo quasi-rynkowe, mimo że koszty te są obecnie ponoszone przez właściwych akceptantów na podstawie indywidualnych umów. Niedoprecyzowanie tej kwestii może prowadzić do praktycznego ograniczenia wyboru instrumentów płatniczych. BGK, działając w ramach stawki niepokrywającej kosztów, może być zmuszony do preferowania metod najtańszych. Taki skutek byłby sprzeczny z deklarowanym celem zwiększania dostępności elektronicznych kanałów płatności.	
53.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 11 ust. 7	Proponujemy usunięcie tego punktu. Kwestia liczby oraz terminów przekazywania sprawozdań powinna być regulowana na poziomie umowy, a nie ustawy. Ich częstotliwości i ilość mogą w ten sposób w razie konieczności ulegać zmianie. W takiej sytuacji wystąpiłaby konieczność zmiany na poziomie ustawy, a nie tylko umowy.	Uwaga wyjaśniona Zasadne jest wskazanie na poziomie ustawy obowiązku BGK: BGK składa ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji miesięczne sprawozdania z realizacji obsługi elektronicznych transakcji płatniczych.
54.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Art. 14	zastrzeżenia budzi projektowana zmiana ustawy o aplikacji mObywatel polegająca na uchyleniu art. 3 ust. 1 pkt 7. W uzasadnieniu wskazano, że celem tej korekty jest wyeliminowanie wątpliwości dotyczących możliwości świadczenia w aplikacji innych usług umożliwiających dokonanie zapłaty niż usługa ePłatności. W praktyce rozwiązanie to może jednak prowadzić do uprzywilejowania wyłącznie usługi ePłatności oraz ograniczenia możliwości oferowania konkurencyjnych rozwiązań płatniczych w aplikacji mObywatel. Zmiana ta wpisuje się w szerszy kierunek projektu, polegający na wzmacnianiu pozycji jednego dostawcy kosztem konkurencji na rynku usług płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Z uwagi na wprowadzenie w jednym akcie prawnym regulacji dotyczącej usługi ePłatności, które będzie wykorzystywana również w aplikacji mObywatel, zasadne jest uchylenie tego komentowanego przepisu z ustawy o aplikacji mObywatel. Usługa ePłatności nie ogranicza ani nie uniemożliwia korzystanie z innych usług i metod płatności.
55.	Bank Gospodarstwa Krajowego	Art. 16	Konieczne jest doprecyzowanie, że refundacja kosztów nie pozostanie w sferze uznaniowej, ale będzie przysługiwała Bankowi Gospodarstwa Krajowego w wymiarze przewidzianym w ustawie. Nie można również wykluczyć przyszłych kosztów ponoszonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego w miarę rozwoju usług ePłatności. Ustawa nie powinna więc wykluczać przyznania kolejnej rekompensaty w przyszłości, jeżeli byłoby to uzasadnione poniesionymi kosztami.	Uwaga nieuwzględniona Jest to maksymalna kwota uzależniona od wykazania poniesionych kosztów przez BGK. Nie można wprowadzić sztywnej kwoty refundacji, bowiem refundacja może być przyznana za rzeczywiście poniesione koszt przez BGK, , a zatem nie będzie to też kwestia uznaniowa po stronie MC.

			Proponowane brzmienie: Art. 16. „1. Koszty poniesione przez BGK na budowę i modernizację infrastruktury związanej z obsługą elektronicznych transakcji płatniczych, która to obsługa była realizowana przez BGK na podstawie art. 3a ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych oraz ustawy – Ordynacja podatkowa (Dz. U. poz. 511), od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia wejścia życie niniejszej ustawy, będą zrefundowane z budżetu państwa, w wysokości nieprzekraczającej 1,26 mln zł. 2. Refundacja kosztów będzie przyznana na wniosek BGK złożony do ministra właściwego do spraw informatyzacji, zawierający w szczególności wnioskowaną wysokość refundacji wynikającą z poniesionych kosztów, oraz po przedstawieniu dokumentów uzasadniających ich wysokość. 3. Refundacja kosztów jest przyznawana na podstawie umowy zawartej między Skarbem Państwem reprezentowanym przez ministra właściwego do spraw informatyzacji a BGK, która określi koszty objęte refundacją, zestawienie tych kosztów oraz wysokość i termin udzielania refundacji. 4. W przypadku poniesienia przez BGK w związku z realizowaniem obowiązków wynikających z ustawy kosztów innych, niż te o których mowa w ust. 1, a które nie będą objęte wynagrodzeniem określonym w ustawie, BGK będzie mógł wystąpić o ich refundację w trybie przewidzianym w ust. 2-3.”	Nie jest zasadne dodawanie przepisu o refundacji w przyszłości. BGK przecież będzie operatorem, otrzymuje wynagrodzenie, więc powinien finansować ewentualne koszty w ramach tego wynagrodzenia, a nie kolejnych refundacji. Projektowane brzmienie: Art. 16. 1. Koszty poniesione przez BGK na budowę i modernizację infrastruktury związanej z obsługą elektronicznych transakcji płatniczych, która to obsługa była realizowana przez BGK na podstawie art. 3a ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych oraz ustawy – Ordynacja podatkowa (Dz. U. poz. 511), od dnia 1 kwietnia 2023 r. do dnia wejścia życie niniejszej ustawy, mogą być zrefundowane z budżetu państwa, w wysokości nieprzekraczającej 1,26 mln zł. 2. Refundacja kosztów może być przyznana na wniosek BGK złożony do ministra właściwego do spraw informatyzacji, zawierający w szczególności wnioskowaną wysokość refundacji wynikającą z poniesionych kosztów, oraz po przedstawieniu dokumentów uzasadniających ich wysokość. 3. Refundacja kosztów jest przyznawana na podstawie umowy zawartej między Skarbem Państwem reprezentowanym przez ministra właściwego do spraw informatyzacji a BGK, która określi koszty objęte refundacją, zestawienie tych kosztów oraz wysokość i termin udzielania refundacji.
56.	Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności PONIP	OSR	PONIP podkreśla, że mimo informacji o skierowaniu Projektu do zaopiniowania przez Prezesa UOKiK, OSR nie zawiera analizy wpływu projektowanych przepisów na konkurencję na rynku usług płatniczych, analizy zagadnienia dopuszczalności pomocy publicznej ani informacji na temat testu proporcjonalności. W opinii PONIP należy rozważyć uzupełnienie tej luki przed dalszym procedowaniem Projektu. OSR przewiduje wprost, że „nie będzie prowadzona ewaluacja efektów projektu”. Przy przyjęciu mechanizmów o tak istotnym, w praktyce wysoce niepożądanym wpływie na konkurencję, stwierdzenie to należy oceniać jako niezasadne i wymagające modyfikacji podejścia. PONIP postuluje wprowadzenie obowiązkowego przeglądu wpływu Projektu na konkurencję na rynku usług	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług,

			płatniczych (np. po upływie 2–3 lat od wejścia w życie) oraz klauzuli przeglądowej w odniesieniu do wyłączności BGK (przy utrzymaniu tego rozwiązania), przewidującej przejście do modelu konkurencyjnego.	• nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze. Projekt ustawy był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych oraz szerokich konsultacji publicznych, w których uczestniczyły podmioty reprezentujące rynek usług płatniczych oraz instytucje publiczne. W toku tych prac zgłaszano uwagi dotyczące wpływu projektowanego rozwiązania na konkurencję oraz strukturę rynku płatniczego, zatem można przyjąć, że kwestie konkurencyjności zostały przeanalizowane na wczesnym etapie legislacyjnym.
57.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Projektowane rozwiązania prowadzą w praktyce do stworzenia nowego, nietypowego łańcucha powiązań pomiędzy podmiotami zaangażowanymi w realizację transakcji (użytkownik – podmiot publiczny – Ministerstwo – gestor platformy ePłatności – Bank Gospodarstwa Krajowego jako formalny agent rozliczeniowy – dostawca instrumentu płatniczego użytkownika). W ocenie ZBP konieczne jest precyzyjne określenie zasad funkcjonowania tego modelu (w szczególności w zakresie obowiązków informacyjnych dostawców usług płatniczych wobec użytkowników, zasad rozpatrywania reklamacji w modelu wielopodmiotowym oraz przypisania odpowiedzialności za poprawność danych transakcyjnych przekazywanych pomiędzy uczestnikami procesu), w celu uniknięcia ryzyka wystąpienia nieprawidłowości w praktyce jego funkcjonowania.	Uwaga wyjaśniona Obowiązki informacyjne wynikają z umów pomiędzy akceptantami, użytkownikami i dostawcami usług płatniczych, a zatem nie ma potrzeby opisywania ich na poziomie ustawowym, tym bardziej, że zakres informacji koniecznych do przekazania wynika z ustawy z dnia 19.08.2011 r. o usługach płatniczych.

58.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Projektowane przepisy wymagają doprecyzowania w zakresie jednoznacznego określenia funkcjonalności usługi ePłatności, pozwalającego na wyraźne rozgraniczenie świadczenia usług płatniczych przez dostawców usług płatniczych od roli usługi ePłatności jako narzędzia transmisji danych transakcyjnych.	Uwaga wyjaśniona Doprecyzowano przepisy dot. definicji usługi ePłatności, zadań MC i BGK, który jako agent rozliczeniowy będzie świadczył usługi płatnicze. Takich usług nie świadczy MC.
59.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Proponowane regulacje nie wskazują w sposób jednoznaczny katalogu zobowiązań publicznych, które mogą być regulowane przy wykorzystaniu usługi ePłatności. Wątpliwości budzą w szczególności należności wynikające z działalności gospodarczej prowadzonej przez podmioty publiczne, wykraczającej poza zakres działalności o charakterze użyteczności publicznej. Wskazanie zamkniętego lub doprecyzowanego katalogu należności publicznych, dla których dedykowana będzie usługa ePłatności, pozwoli ograniczyć ryzyko sporów interpretacyjnych oraz niekontrolowanego rozszerzania zakresu jej stosowania w przyszłości.	Uwaga wyjaśniona Zobowiązania publiczne są wskazane w definicji należności i mieści się w niej szeroki zakres zobowiązań.
60.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Zasadne jest wyraźne ograniczenie zastosowania usługi ePłatności do obsługi płatności dokonywanych zdalnie (on-line) oraz jednoznaczne oddzielenie tego rodzaju operacji od transakcji realizowanych w fizycznych punktach akceptacji (w szczególności przy użyciu terminali POS).	Uwaga wyjaśniona Przygotowanie zamkniętego katalogu zobowiązań publicznych na poziomie ustawy ogranicza szybkie i łatwe ich wdrażanie, ponieważ w przypadku potrzeby ich wprowadzenia w przyszłości powstałaby konieczność zmiany ustawy.
61.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	W projekcie nie uregulowano zasad świadczenia usług przez agentów rozliczeniowych, którzy obecnie obsługują podmioty publiczne – zarówno w modelu terminalowym, jak i w kanałach on-line.	Uwaga wyjaśniona Przyjęto model BGK jako agenta rozliczeniowego. Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych.

				Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
62.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Proponowany model single-acquirer, zakładający centralizację usługi płatności w Banku Gospodarstwa Krajowego (jako acquirera w rozumieniu obowiązujących przepisów oraz – w praktyce – procesora transakcji), przy jednoczesnym braku jasnych zasad współpracy z innymi instytucjami płatniczymi świadczącymi usługi acquiringu, budzi istotne wątpliwości w zakresie zapewnienia odpowiedniego poziomu konkurencyjności na rynku akceptacji instrumentów płatniczych.	Uwaga wyjaśniona Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto nie jest to „deklarowana dobrowolność”, tylko „dobrowolność”, ponieważ użytkownicy nadal mogą korzystać z innych metod opłacania podatków udostępnianych przez JST.
63.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Podmioty zgłaszające uwagi wskazywały również na istotne wątpliwości dotyczące: a) zgodności proponowanych przepisów z regulacjami Unii Europejskiej dotyczącymi pomocy publicznej, w szczególności w aspekcie potencjalnego zakłócenia konkurencji na rynku akceptacji instrumentów płatniczych; b) zasad finansowania rozwiązania, w tym także mechanizmów ich ewentualnej zmiany; c) deklarowanej dobrowolności korzystania z usługi ePłatności w kontekście przyjętych w projekcie zasad jej finansowania oraz warunków korzystania przez użytkowników.	Uwaga wyjaśniona Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: • nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, • nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach,

				nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto nie jest to „deklarowana dobrowolność”, tylko „dobrowolność”, ponieważ użytkownicy nadal mogą korzystać z innych metod opłacania podatków udostępnianych przez JST.
64.	Związek Banków Polskich	Uwaga ogólna	Podsumowując zgłoszone uwagi, należy wskazać, że kluczowe znaczenie dla dalszych prac nad projektem ustawy ma doprecyzowanie modelu funkcjonowania systemu ePłatności oraz określenie przejrzystych zasad uczestnictwa w nim dostawców usług płatniczych, w sposób nienaruszający zasad konkurencji rynkowej. Niezbędne jest również wprowadzenie odpowiednich mechanizmów przejściowych regulujących usługi świadczone obecnie przez agentów rozliczeniowych na rzecz podmiotów publicznych.	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: - nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług, - nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, - nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres zaproponowanych rozwiązań: - ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, - nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, - nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze.
65.	Izba Gospodarki	Uwaga ogólna	Executive summary e-Izba pozytywnie ocenia część zmian w projekcie, w szczególności usunięcie art. 3 ust. 1 pkt 6, doprecyzowanie roli Ministra Cyfryzacji oraz wprowadzenie	Uwaga wyjaśniona

	Elektroniczn ej	obowiązku zgodności z wymaganiami schematów płatniczych. Jednocześnie projekt nadal budzi istotne wątpliwości systemowe i rynkowe. Kluczowe zastrzeżenia dotyczą: • niespójności konstrukcyjnej regulacji, • niejasnego modelu udziału BGK i innych dostawców, • braku transparentności kosztów i zasad „bezprowizyjności”, • ryzyka ograniczenia konkurencji. Opis problemu Zwracamy uwagę, że nie wyjaśniono wątpliwości dotyczącej obecnie art. 11 ust. 4 projektu ustawy. W szczególności nie zostało doprecyzowane, w jaki sposób ustalono wynagrodzenie Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu obsługi transakcji ePłatności, ani czy przy jego określaniu uwzględniono rynkowe realia oraz faktyczne koszty przetwarzania tego rodzaju transakcji. W naszej ocenie zagadnienie to powinno zostać jednoznacznie wyjaśnione w uzasadnieniu projektu lub w Ocenie Skutków Regulacji. Ponadto e-Izba nie popiera utrzymania modelu, który prowadziłby do faktycznego monopolu po stronie BGK w zakresie obsługi płatności. Z dotychczasowych informacji przekazywanych w toku prac nad projektem wynikało, że za techniczną obsługę systemu ePłatności odpowiadać ma Centralny Ośrodek Informatyki, który posiadałby możliwość integracji z różnymi dostawcami usług płatniczych, nie ograniczając się wyłącznie do BGK. Jeżeli powyższe założenie pozostaje aktualne, postulujemy jego jednoznaczne odzwierciedlenie w treści projektu ustawy. W szczególności wskazane jest wyraźne określenie, że: • obsługę płatności mogą zapewniać różne podmioty uprawnione do świadczenia usług płatniczych, • wybór dostawców powinien odbywać się na zasadach transparentnych, konkurencyjnych i niedyskryminujących. Takie rozwiązanie pozwoli na zapewnienie zgodności projektowanych regulacji z zasadami konkurencji, zwiększy efektywność systemu oraz umożliwi wykorzystanie potencjału rynku usług płatniczych. Jednocześnie zwracamy uwagę na kluczowe kwestie systemowe wymagające doprecyzowania. Projekt pozostaje niespójny konstrukcyjnie, ponieważ formalnie wyłącza usługę ePłatności z reżimu usług płatniczych, mimo że opiera jej funkcjonowanie na mechanizmach, pojęciach i relacjach właściwych dla tych usług. W naszej ocenie konieczne jest jednoznaczne rozdzielenie warstwy techniczno-informacyjnej Platformy ePłatności od warstwy płatniczej, która powinna być realizowana przez uprawnionych dostawców usług płatniczych, wraz z konsekwentnym ujednoliceniem terminologii i doprecyzowaniem relacji do przepisów ustawy o usługach płatniczych. Wątpliwości budzi także używanie	Zasadnicza część zgłoszonych postulatów została odniesiona w odpowiedziach do uwag dotyczących poszczególnych jednostek redakcyjnych projektu ustawy. Projekt został doprecyzowany m.in. poprzez wyraźne rozdzielenie usługi ePłatności od usług płatniczych, wskazanie roli BGK jako agenta rozliczeniowego oraz uzupełnienie regulacji dotyczących postępowania reklamacyjnego. W pozostałym zakresie projektodawca podtrzymuje dotychczasowe stanowisko przedstawione przy odpowiedziach na uwagi szczegółowe.
--	--------------------	---	--

		niejednoznacznych pojęć (np. „usługa online”, „elektroniczna transakcja płatnicza”) bez ich czytelnego odniesienia do istniejących definicji ustawowych. Projekt nie określa również w sposób transparentny zasad dostępu do systemu, kryteriów wyboru dostawców ani zasad udostępniania instrumentów płatniczych. Dodatkowo nie zostało jasno rozstrzygnięte, czy regulacja dotyczy wyłącznie płatności inicjowanych online, czy może obejmować również inne kanały (np. terminale), co rodzi ryzyka interpretacyjne dla podmiotów publicznych i rynku. Wątpliwości budzi także zgodność projektowanego modelu z rozporządzeniem PSR oraz ryzyko stworzenia równoległego, krajowego reżimu regulacyjnego dla usług płatniczych. Projekt nieprecyzyjnie reguluje również pojęcie „bezprowizyjności”, nie wskazując jednoznacznie, których uczestników rynku ono dotyczy ani w jaki sposób finansowane będą koszty transakcji, co utrudnia ocenę ekonomicznej wykonalności modelu. Wreszcie, projekt nie zawiera kompleksowych regulacji dotyczących odpowiedzialności za transakcje, w tym reklamacji, zwrotów, chargebacków oraz transakcji nieautoryzowanych, ani nie odsyła wprost do właściwych przepisów ustawy o usługach płatniczych, co może prowadzić do istotnych niepewności prawnych. Propozycje e-lzby 1. Wyraźne rozdzielenie warstw systemu – wskazanie, że Platforma ePłatności pełni wyłącznie funkcję techniczno-informacyjną, natomiast usługi płatnicze są świadczone przez licencjonowanych dostawców. 2. Otwarcie modelu na konkurencję – dopuszczenie wielu dostawców usług płatniczych oraz zapewnienie transparentnych, niedyskryminujących zasad ich wyboru i udziału w systemie. 3. Doprecyzowanie roli BGK – jednoznaczne określenie, czy BGK jest jednym z uczestników rynku, czy podmiotem uprzywilejowanym, wraz z uzasadnieniem przyjętego modelu. 4. Ujednolicenie terminologii i relacji regulacyjnych – dostosowanie pojęć do ustawy o usługach płatniczych oraz jasne określenie, które przepisy tego reżimu mają zastosowanie. 5. Precyzyjne określenie zakresu regulacji – jednoznaczne wskazanie, że ustawa dotyczy wyłącznie płatności online (jeśli taka jest intencja), aby wyeliminować wątpliwości dotyczące innych kanałów (np. terminali). 6. Doprecyzowanie zasad „bezprowizyjności” – wskazanie, czy brak opłat dotyczy użytkownika, podmiotu publicznego czy wszystkich uczestników oraz określenie źródła finansowania kosztów. 7. Uzasadnienie modelu kosztowego – przedstawienie metodologii ustalania wynagrodzenia BGK, z uwzględnieniem realnych kosztów rynkowych różnych instrumentów płatniczych.	
--	--	---	--

			8. Zapewnienie zgodności z regulacjami UE (PSR) – dostosowanie projektowanego modelu do unijnych zasad usług płatniczych oraz unikanie tworzenia równoległych konstrukcji krajowych. 9. Uregulowanie odpowiedzialności i procesów operacyjnych – jednoznaczne określenie zasad dotyczących reklamacji, zwrotów, chargebacków oraz transakcji nieautoryzowanych poprzez odesłanie do ustawy o usługach płatniczych lub wprowadzenie odpowiednich przepisów. Skutki dla biznesu W obecnym kształcie projekt może wywołać istotne negatywne skutki dla rynku: • ograniczenie konkurencji poprzez potencjalne uprzywilejowanie jednego podmiotu (BGK); • zmniejszenie dostępności instrumentów płatniczych, jeśli model kosztowy wymusi preferowanie najtańszych metod; • wzrost niepewności prawnej dla dostawców usług płatniczych i podmiotów publicznych; • ryzyko zakłócenia istniejących modeli biznesowych i konieczności zmian integracyjnych; • nieprzewidywalność kosztów po stronie uczestników rynku; • potencjalne zniechęcenie do inwestycji i innowacji w obszarze płatności publicznych. Jednocześnie wdrożenie modelu otwartego i transparentnego mogłoby przynieść efekt odwrotny – zwiększyć konkurencyjność, innowacyjność i jakość usług oraz zapewnić efektywne wykorzystanie potencjału rynku.	
66.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Uwaga ogólna	Fundacja kierunkowo popiera działania zmierzające do cyfryzacji płatności na rzecz podmiotów publicznych, zwiększania dostępności elektronicznych kanałów zapłaty należności oraz ujednolicenia zasad obsługi płatności w relacjach obywateli i innych użytkowników z administracją publiczną. Rozwój bezpiecznych i dostępnych metod płatności w sektorze publicznym jest istotnym elementem cyfryzacji państwa oraz poprawy jakości usług publicznych. Jednocześnie, z perspektywy rynku płatniczego, Projekt ustawy w aktualnym brzmieniu nadal budzi istotne wątpliwości systemowe i wymaga doprecyzowania. W szczególności projektowana definicja usługi ePłatności wskazuje, że nie jest ona usługą płatniczą w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych, a równocześnie projekt opiera jej funkcjonowanie na mechanizmach i pojęciach właściwych dla usług płatniczych, takich jak transakcja płatnicza, autoryzacja, płatnik, odbiorca, schemat płatniczy, agent rozliczeniowy, akceptant. W ocenie Fundacji kluczowe jest jednoznaczne rozdzielenie Platformy ePłatności jako infrastruktury teleinformatycznej prowadzonej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji od usług płatniczych świadczonych przez uprawnionych	Uwaga wyjaśniona Przedstawione stanowisko ma charakter ogólny i stanowi podsumowanie uwag szczegółowych zgłoszonych do projektu ustawy. Projektodawca odniósł się do poszczególnych zagadnień w odpowiedziach do właściwych jednostek redakcyjnych projektu, podtrzymując przedstawione tam stanowisko. W wyniku konsultacji projekt został również doprecyzowany w zakresie definicji usługi ePłatności, roli BGK oraz postępowania reklamacyjnego.

		dostawców usług płatniczych. Czynności takie jak prezentacja należności, przekazywanie danych, wystawienie dowodu, udostępnianie informacji o dokonaniu zapłaty oraz integracja systemów powinny być przypisane do Platformy ePłatności. Natomiast sama akceptacja i obsługa płatności powinna być jednoznacznie przypisana do podmiotu uprawnionego do świadczenia usług płatniczych, tj. BGK albo innego dostawcy usług płatniczych. W ocenie Fundacji uzupełnienia wymaga także uzasadnienie przyjętych założeń ekonomicznych w Projekcie ustawy oraz jego zgodność z kierunkiem harmonizacji unijnej wynikającym chociażby z projektowanego rozporządzenia PSR. Projekt wciąż nie przedstawia rzetelnej kalkulacji kosztów obsługi poszczególnych instrumentów płatniczych, a jednocześnie wprowadza sztywną stawkę wynagrodzenia BGK, która dla znacznej części niskokwotowych transakcji może być niższa niż stawka przewidziana w poprzedniej wersji projektu. Może to prowadzić do strukturalnego niedofinansowania usługi, ograniczenia dostępności części instrumentów płatniczych albo konieczności subsydiowania kosztów. Szczęólnego wyeksponowania już na etapie uwag wprowadzających wymaga przyjęta w Projekcie ustawy wysokość wynagrodzenia w związku z realizacją usług akceptacji płatności. Przyjęta w projekcie stawka nie została wyprowadzona z przedstawionej w uzasadnieniu i ocenach skutków regulacji kalkulacji kosztowej. Uzasadnienie nie pokazuje przejścia od danych dotyczących dotychczasowych wolumenów i wartości transakcji do zaproponowanej stawki jednostkowej, nie przedstawia kosztu obsługi według instrumentów płatniczych, nie wyjaśnia, czy wynagrodzenie BGK obejmuje wyłącznie wynagrodzenie za czynności BGK, czy również koszty zewnętrzne ponoszone wobec uczestników rynku płatniczego. W konsekwencji nie można ocenić, czy stawka jest ekonomicznie wykonalna i czy pozwoli na rzeczywiste zapewnienie użytkownikom szerokiego katalogu metod płatności. Projekt nie zawiera również jasnego uzasadnienia, dlaczego koszty akceptacji płatności bezgotówkowych nie miałyby być ponoszone przez akceptantów będących podmiotami publicznymi w każdym przypadku. O ile centralne finansowanie kosztu płatności może być w pewnym stopniu uzasadnione w odniesieniu do klasycznych danin publicznych, w przypadku których istotne jest, aby należność publicznoprawna została rozliczona w pełnej wysokości, o tyle takie uzasadnienie nie znajduje odzwierciedlenia w odniesieniu do świadczeń o charakterze komunalnym, odpłatnych usług publicznych albo usług zbliżonych do działalności gospodarczej realizowanych przez jednostki zależne od jednostek admistracji publicznej. Tego typu podmioty już obecnie zawierają indywidualne umowy z dostawcami usług płatniczych i ponoszą koszty akceptacji jako element kosztów operacyjnych własnej działalności.	
--	--	---	--

		Dodatkowo Projekt ustawy wymaga ponownej oceny z perspektywy spójności pomiędzy deklarowanym celem rozwoju i powszechności płatności cyfrowych na rzecz podmiotów publicznych a założeniami budżetowymi przyjętymi dla wdrożenia regulacji. Ocena skutków regulacji opiera się przede wszystkim na wolumenach transakcji realizowanych już obecnie i ich wzrostach jakie można zakładać w kolejnych latach, pomijając fakt, że wraz ze wzrostem liczby usług i podmiotów publicznych korzystających z ePłatności wolumen transakcji powinien znacząco wzrosnąć. Jeżeli finansowanie wynagrodzenia BGK zostanie zaplanowane na sztywno w ustawie, sukces projektu może w krótkim czasie doprowadzić do przekroczenia kwot przewidzianych w budżecie, a w konsekwencji do konieczności limitowania, ograniczania albo nawet czasowego wyłączenia części usług w trakcie roku budżetowego. Byłoby to sprzeczne z deklarowanym celem zapewnienia powszechnego i stabilnego kanału płatności cyfrowych dla administracji publicznej. Fundacja zwraca również uwagę, że projektowane rozporządzenie PSR ma charakter aktu bezpośrednio stosowanego w państwach członkowskich i zmierza do pełnej harmonizacji zasad świadczenia usług płatniczych, w tym praw i obowiązków dostawców usług płatniczych oraz użytkowników. Z tego względu krajowa ustawa nie powinna tworzyć równoległej, niejednoznacznej kategorii „usługi niebędącej usługą płatniczą”, jeżeli w praktyce jej funkcjonowanie opiera się na transakcjach płatniczych, agencie rozliczeniowym, akceptancie, autoryzacji, schematach płatniczych i rozliczeniach właściwych dla usług płatniczych. W ocenie Fundacji problem ten nie ma charakteru wyłącznie legislacyjno-technicznego. Jeżeli krajowy projekt ustawy wprowadza szczególną kategorię usługi, która formalnie ma pozostawać poza reżimem usług płatniczych, lecz materialnie obejmuje proces akceptacji i obsługi transakcji płatniczych, powstaje ryzyko obejścia albo rozszczęlnienia jednolitych zasad przewidzianych w prawie Unii Europejskiej. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, w której ustawa krajowa miałaby samodzielnie regulować moment skuteczności płatności, skutki potwierdzenia zapłaty, model reklamacyjny, zakres odpowiedzialności, dostępność instrumentów płatniczych oraz ekonomiczne warunki świadczenia usług na rzecz podmiotów publicznych. Z perspektywy poprawności legislacyjnej projekt powinien więc jednoznacznie przesądzać, że warstwa publiczna obejmuje wyłącznie obsługę informacji o należnościach, integrację systemów i obieg danych, natomiast wszelkie czynności polegające na akceptowaniu instrumentów płatniczych, autoryzacji, przekazywaniu zleceń płatniczych, rozliczaniu statusów oraz obsłudze sporów pozostają w reżimie właściwym dla usług płatniczych. Brak takiego rozdziału powoduje, że projekt jest trudny do pogodzenia zarówno z ustawą o usługach	
--	--	--	--

			płatniczych, jak i z modelem regulacji usług płatniczych na poziomie europejskim.	
67.	Fundacja Polska Bezgotówkowa	Uwaga ogólna	Projekt ustawy w art. 2 pkt 2 wskazuje, że usługa ePłatności jest usługą online niebędącą usługą płatniczą w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych, a jednocześnie wspierającą świadczenie usługi płatniczej poprzez umożliwienie realizacji elektronicznych transakcji płatniczych dotyczących należności pobieranych przez podmioty publiczne. Takie ujęcie prowadzi do zasadniczej niespójności konstrukcyjnej. Z jednej strony Projekt ustawy wyłącza usługę ePłatności z reżimu usług płatniczych, z drugiej strony posługuje się pojęciami i mechanizmami charakterystycznymi dla tego reżimu. W dalszych przepisach Projekt ustawy odwołuje się m.in. do autoryzacji transakcji płatniczej, płatnika, odbiorcy, schematów płatniczych, agenta rozliczeniowego, akceptanta, co dodatkowo wskazuje na pełne oparcie usługi na schemacie regulacyjnym ustawy o usługach płatniczych. W ocenie Fundacji konieczne jest zatem rozdzielenie dwóch warstw regulacji: 1. warstwy techniczno-informacyjnej, obejmującej Platformę ePłatności prowadzoną przez ministra właściwego do spraw informatyzacji; 2. warstwy płatniczej, obejmującej świadczenie usług płatniczych przez uprawnionego dostawcę usług płatniczych. Minister właściwy do spraw informatyzacji powinien przy tym pełnić rolę operatora infrastruktury, standardów i integracji systemów, natomiast usługi płatnicze powinny być realizowane przez podmioty posiadające odpowiedni status regulacyjny, tj. dostawców usług płatniczych. Projekt ustawy posługuje się pojęciem „elektronicznych transakcji płatniczych”, nie wyjaśniając jego relacji do pojęć funkcjonujących w ustawie o usługach płatniczych, takich jak transakcja płatnicza, instrument płatniczy, zlecenie płatnicze czy acquiring. W ocenie Fundacji dalsze posługiwanie się odrębnym, niedookreślonym pojęciem może prowadzić do wątpliwości interpretacyjnych. Skoro Projekt ustawy wprost odwołuje się do instytucji ustawy o usługach płatniczych, zasadnym rozwiązaniem byłoby konsekwentne wykorzystanie terminologii już funkcjonującej w tym akcie prawnym. Doprecyzowania wymaga również to, które elementy ustawy o usługach płatniczych będą miały zastosowanie do płatności realizowanych z wykorzystaniem ePłatności, w szczególności w zakresie obowiązków informacyjnych, odpowiedzialności, reklamacji czy transakcji nieautoryzowanych. Projekt ustawy utrzymuje centralną rolę Banku Gospodarstwa Krajowego w obsłudze elektronicznych transakcji płatniczych realizowanych na rzecz podmiotów publicznych. Zgodnie z art. 10 ust. 1 Projektu ustawy obsługę tych transakcji zapewnia BGK, w tym nawiązuje współpracę z dostawcami usług płatniczych, natomiast zgodnie z art. 10 ust. 2 BGK pełni rolę agenta	Uwaga wyjaśniona Zgłoszone uwagi dotyczą zagadnień, które zostały omówione w odpowiedziach do uwag szczegółowych odnoszących się do poszczególnych przepisów projektu ustawy. W wyniku konsultacji projekt został doprecyzowany, w szczególności w zakresie definicji usługi ePłatności, rozdzielenia funkcji Platformy ePłatności od świadczenia usług płatniczych, określenia roli BGK jako agenta rozliczeniowego oraz postępowania reklamacyjnego. W pozostałym zakresie projektodawca podtrzymuje stanowisko przedstawione w odpowiedziach do uwag szczegółowych.

			rozliczeniowego. Fundacja dostrzega, że Projekt ustawy przypisuje BGK określoną rolę w modelu ePłatności oraz że rozwiązanie to zostało powiązane z dotychczasową obsługą elektronicznych płatności w administracji publicznej. Jednocześnie, z perspektywy powszechnego i długofalowego rozwoju płatności bezgotówkowych w sektorze publicznym, zasadne jest doprecyzowanie, czy projektowany model ma mieć charakter trwale zamknięty, czy też dopuszcza możliwość udziału innych uprawnionych dostawców usług płatniczych lub agentów rozliczeniowych, w szczególności mając na uwadze fakt, że Projekt nie ogranicza usługi ePłatności wyłącznie do środowiska aplikacji mObywatel. Wątpliwości w tym zakresie wynikają również z samej konstrukcji Projektu ustawy. Z jednej strony art. 10 ust. 1-2 wskazuje BGK jako podmiot zapewniający obsługę elektronicznych transakcji płatniczych i pełniący rolę agenta rozliczeniowego. Z drugiej strony Projekt ustawy odwołuje się do współpracy BGK z dostawcami usług płatniczych oraz do integracji systemów teleinformatycznych dostawców usług płatniczych z usługą ePłatności. Może to prowadzić do niejasności, czy inni dostawcy usług płatniczych mają występować wyłącznie jako podmioty współpracujące z BGK, czy też projektodawca zakłada możliwość ich szerszego udziału w modelu obsługi płatności. Fundacja podkreśla potrzebę doprecyzowania modelu udziału BGK oraz innych dostawców usług płatniczych. Jeżeli intencją projektodawcy jest przyjęcie modelu, w którym BGK pozostaje jedynym agentem rozliczeniowym, powinno to zostać jednoznacznie wyjaśnione wraz z uzasadnieniem takiego wyboru z perspektywy konkurencyjności, neutralności technologicznej, dostępności instrumentów płatniczych oraz efektywności kosztowej. Jeżeli natomiast projektodawca dopuszcza udział innych dostawców usług płatniczych lub agentów rozliczeniowych, ustawa powinna wskazywać podstawowe zasady takiego udziału, w tym kryteria wyboru, techniczne, regulacyjne i bezpieczeństwa. Takie doprecyzowanie pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych oraz zapewni większą przewidywalność dla podmiotów publicznych, użytkowników, BGK i pozostałych uczestników rynku płatniczego. Projekt ustawy nie określa także w sposób wystarczająco przejrzysty, jakie instrumenty płatnicze będą dostępne dla użytkowników w ramach usługi ePłatności. Z punktu widzenia użytkownika oraz podmiotu publicznego istotna jest transparentność w zakresie dostępnych metod płatności. Samo wskazanie, że BGK będzie nawiązywać współpracę z dostawcami usług płatniczych, nie przesądza, jakie instrumenty będą faktycznie dostępne, według jakich kryteriów będą dodawane oraz czy model pozostanie neutralny technologicznie. W ocenie Fundacji zasadnym rozwiązaniem byłoby doprecyzowanie zasad udostępniania metod płatności, w szczególności w zakresie kryteriów współpracy z dostawcami	
--	--	--	---	--

		usług płatniczych oraz informowania użytkowników o dostępnych instrumentach płatniczych. Projekt ustawy powinien zostać ponownie przeanalizowany z perspektywy projektowanego rozporządzenia PSR. Nie jest to wyłącznie kolejny akt kierunkowy ani miękkie odniesienie do przyszłych zmian regulacyjnych. PSR ma mieć formę rozporządzenia, a więc aktu bezpośrednio stosowanego w państwach członkowskich, którego celem jest zapewnienie jednolitych zasad świadczenia usług płatniczych na rynku wewnętrznym. W praktyce oznacza to znacznie mniejszą przestrzeń dla krajowych, odrębnych konstrukcji prawnych w materii objętej zakresem rozporządzenia. Z tej perspektywy szczególne zastrzeżenia budzi utrzymanie w Projekcie ustawy konstrukcji usługi ePłatności jako usługi „niebędącej usługą płatniczą”, która jednocześnie opiera się na transakcjach płatniczych, autoryzacji, schematach płatniczych, agencie rozliczeniowym, akceptancie oraz umowie zawieranej między agentem rozliczeniowym i akceptantem. Taka konstrukcja może prowadzić do powstania krajowego reżimu równoległego wobec regulacji unijnej, mimo że materialnie dotyczy czynności właściwych dla świadczenia usług płatniczych. Należy wskazać, że projekt PSR zmierza m.in. do ujednolicenia praw i obowiązków stron transakcji płatniczych, zasad odpowiedzialności, obowiązków informacyjnych, silnego uwierzytelniania, bezpieczeństwa i relacji z użytkownikiem usług płatniczych. Projektowana ustawa, jeżeli ma regulować płatności na rzecz podmiotów publicznych z wykorzystaniem instrumentów płatniczych, powinna być z tym reżimem zgodna nie tylko formalnie, ale także funkcjonalnie. Niewystarczające jest fakt, że usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą, jeżeli cała warstwa transakcyjna pozostaje w istocie oparta na mechanizmach rynku płatniczego. W ocenie Fundacji ryzyko niezgodności z PSR powinno zostać wyraźnie zaadresowane w uzasadnieniu i OSR. Projektodawca powinien wyjaśnić, które elementy usługi ePłatności mają charakter wyłącznie techniczno-platformowy, a które stanowią albo wspierają świadczenie usług płatniczych. W zakresie obejmującym realną obsługę płatności ustawa powinna odsyłać do właściwego reżimu usług płatniczych, zamiast tworzyć odrębną konstrukcję pośrednią. Fundacja rekomenduje, aby Projekt ustawy został przeformułowany w kierunku regulacji publicznej Platformy ePłatności jako infrastruktury teleinformatycznej oraz obiegu danych o należnościach, przy jednoznacznym pozostawieniu obsługi transakcji płatniczych w reżimie ustawy o usługach płatniczych oraz przyszłego pakietu PSR/PSD3. Należy podkreślić, że wybór formy rozporządzenia dla PSR ma istotne znaczenie prawne. W odróżnieniu od dyrektywy, która wymaga transpozycji i pozostawia	
--	--	---	--

			państwom członkowskim pewien zakres swobody regulacyjnej, rozporządzenie jest bezpośrednio stosowane i wiąże w całości. Oznacza to, że po wejściu PSR w życie państwa członkowskie nie powinny utrzymywać ani tworzyć rozwiązań krajowych, które regulują tę samą materię w sposób odmienny, niepełny albo prowadzący do nierównych warunków działania dostawców usług płatniczych. Z tego względu sama deklaracja, że usługa ePłatności nie jest usługą płatniczą, nie powinna przesądzać o wyłączeniu jej z perspektywy PSR. Decydujące powinno być to, czy w ramach projektowanego modelu dochodzi do czynności materialnie właściwych dla usług płatniczych, w szczególności acquiringu, obsługi transakcji zainicjowanych instrumentem płatniczym, przekazywania zleceń, stosowania silnego uwierzytelniania, rozliczania odpowiedzialności oraz obsługi reklamacji lub zwrotów. Projekt ustawy posługuje się właśnie takimi elementami, dlatego powinien przewidywać jasne odesłanie do reżimu usług płatniczych w całej warstwie transakcyjnej. Brak takiego rozstrzygnięcia może prowadzić do podwójnego ryzyka. Po pierwsze, użytkownicy i podmioty publiczne mogą nie mieć pewności, czy korzystają z ochrony wynikającej z przepisów o usługach płatniczych. Po drugie, dostawcy usług płatniczych mogą być traktowani nierówno, jeżeli część rynku płatności publicznych zostanie przeniesiona do szczególnego, ustawowo zamkniętego modelu obsługi przez jeden podmiot, poza standardowymi regułami konkurencji i dostępu do rynku. Fundacja podtrzymuje również uwagę, że część kluczowych zastrzeżeń zgłoszonych w pierwszej turze konsultacji została w praktyce jedynie wyjaśniona, a nie merytorycznie uwzględniona w nowym brzmieniu Projektu ustawy. Dotyczy to w szczególności uwag dotyczących definicji usługi ePłatności, relacji tej usługi do ustawy o usługach płatniczych, metod płatności, skutków prawnych potwierdzenia zapłaty, modelu odpowiedzialności i reklamacji oraz adekwatności modelu kosztowego.	
68.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców	Uwaga ogólna	- Związek Przedsiębiorców i Pracodawców (ZPP) krytycznie ocenia projekt ustawy o usłudze ePłatności (UD287) w obecnym kształcie. Nasz sprzeciw powoduje przede wszystkim kwestia uprzywilejowania Banku Gospodarstwa Krajowego (BGK) kosztem konkurencji na rynku usług płatniczych. - Przyznanie BGK wyłącznej roli agenta rozliczeniowego budzi nasze poważne wątpliwości na gruncie zgodności z prawem UE. Może też stanowić niedozwoloną pomoc publiczną. - Zaproponowany model finansowania oraz zaniżone stawki wynagrodzenia mogą doprowadzić do wyparcia komercyjnych dostawców i zniekształcenia warunków rynkowych.	Uwaga wyjaśniona Usługa ePłatności nie jest usługą obowiązkową, jej realizacja zależy od indywidualnej decyzji podmiotu publicznego. Wskazanie Banku Gospodarstwa Krajowego jako podmiotu obsługującego elektroniczne transakcje płatniczych na rzecz podmiotów publicznych: nie zamyka dostępu do rynku dla innych podmiotów, ponieważ zakres ePłatności stanowi wyspecjalizowany, wąski segment usług,

		• Przewidziane w projekcie rozwiązania mogą ograniczyć innowacyjność i konkurencyjność rynku płatności elektronicznych. Widzimy też zagrożenie utrwalenia przez nie dominującej pozycji jednego podmiotu państwowego. • Postulujemy otwarcie rynku poprzez wybór agenta rozliczeniowego w konkurencyjnym postępowaniu oraz dostosowanie zasad finansowania usługi do realiów rynkowych. W pierwszej kolejności pragniemy wskazać, że projekt w swoim obecnym kształcie narusza konkurencję rynkową poprzez utrzymanie pozycji Banku Gospodarstwa Krajowego (BGK) jako agenta rozliczeniowego dla podmiotów publicznych, które będą mogły przystąpić do usługi ePłatności. Co znamienne, propozycja Ministerstwa Cyfryzacji nie nakłada na BGK żadnych ograniczeń w zakresie podstawy prawnej czy procesu wyłaniania i nawiązywania współpracy z dostawcą infrastruktury niezbędnej do przetwarzania transakcji w ramach usługi ePłatności. Dodatkowo, nasze obawy powoduje szereg zawartych w tekście nierynkowych, nawet dziesięciokrotnie zaniżonych warunków świadczenia usług płatniczych. Warto również zwrócić uwagę, że w związku z obsługą transakcji BGK uzyska dostęp do szerokich zasobów danych o podmiotach publicznych i obywatelach, w tym wgląd w ich zachowania płatnicze, co w naszej ocenie przełoży się na nieuzasadnioną i trudną do odwrócenia przewagę konkurencyjną tego podmiotu. Wspomniana już kwestia utrzymania pozycji BGK jako wyłącznego agenta rozliczeniowego dla podmiotów sektora publicznego budzi nasz zdecydowany sprzeciw przede wszystkim dlatego, że takie rozwiązanie stoi w sprzeczności z przepisami unijnymi w zakresie udzielania pomocy państwa, tj. z art. 107 ust. 1 oraz art. 106 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Udzielenie BGK praw wyłącznych stanowi pomoc państwa niezgodną z prawem, ponieważ grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie temu podmiotowi. Tymczasem uzasadnienie projektu błędnie wskazuje, że planowane rozwiązanie nie wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej, pomijając w ten sposób obowiązki wynikające z art. 2 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 w związku z art. 7 ust. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej. Zgodnie z przywołanymi przepisami, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z zasadami rynku wewnętrznego.	• nie eliminuje możliwości świadczenia usług płatniczych przez innych operatorów w innych obszarach, • nie tworzy trwałych barier wejścia – potencjalni konkurenci mogą rozwijać zdolności w przyszłości. Przedmiot projektowanej regulacji nie obejmuje całego rynku płatności, a jedynie jego specyficzną część wynikającą z funkcji publicznych. Ponadto zakres proponowanych rozwiązań: • ma charakter ograniczony zarówno pod względem wolumenu, jak i wartości, • nie stanowi istotnej części rynku płatności w Polsce, • nie wpływa na strukturę konkurencji ani nie zmienia udziałów rynkowych znaczących podmiotów. W konsekwencji wskazanie BGK jako podmiotu obsługującego realizację transakcji płatniczych na rzecz podmiotów publicznych nie ma wpływu na równowagę rynkową ani na poziom konkurencji w sektorze. Projekt ustawy był przedmiotem uzgodnień oraz szerokich konsultacji publicznych, w których uczestniczyły podmioty reprezentujące rynek usług płatniczych oraz instytucje publiczne. W toku tych prac zgłaszano uwagi dotyczące wpływu projektowanego rozwiązania na konkurencję oraz strukturę rynku płatniczego, zatem można przyjąć, że kwestie konkurencyjne zostały przeanalizowane na wczesnym etapie legislacyjnym. Ponadto projektodawca nie podziela stanowiska, że wskazanie BGK jako podmiotu realizującego usługę ePłatności stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Rozwiązanie ma charakter funkcjonalny i służy realizacji zadania publicznego, a środki przewidziane w projekcie nie prowadzą do przyznania BGK selektywnej korzyści gospodarczej skutkującej zakłóceniem konkurencji na rynku wewnętrznym. Projektodawca nie znajduje również podstaw do uznania, że projekt wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej, gdyż nie przewiduje przyznania nowej pomocy publicznej w rozumieniu prawa Unii Europejskiej.
--	--	--	--

		Wprawdzie Państwa Członkowskie mogą co do zasady przyznawać przedsiębiorstwom prawa wyłączne, jednak pod warunkiem, że nie wprowadzają ani nie utrzymują środków sprzecznych z unijnymi regułami konkurencji. Tymczasem projekt ustawy wyraźnie faworyzuje BGK, przyznając mu wyłączność obsługi transakcji na rzecz podmiotów publicznych na platformie ePłatności, kompatybilnej z aplikacją mObywatel, podczas gdy konkurenci BGK dysponują wystarczającym potencjałem, aby zapewnić oprogramowanie kompatybilne zarówno z aplikacją mObywatel, jak i z platformą ePłatności. Co więcej, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, że udzielenie BGK praw wyłącznych byłoby dopuszczalne, bank ten jako zamawiający publiczny w rozumieniu przepisów Prawa zamówień publicznych powinien co do zasady wyłonić podmioty, przy pomocy których świadczyłby usługę, w drodze konkurencyjnego postępowania przetargowego, a nie w oparciu o rozwiązanie narzucone wprost ustawą, które eliminuje transparentność tego procesu. Naszym zdaniem zagwarantowanie mechanizmów konkurencji między BGK a komercyjnymi dostawcami byłoby korzystniejsze, ponieważ prowadziłyby do podnoszenia jakości, innowacyjności i bezpieczeństwa tego oprogramowania. Należy przy tym podkreślić, że planowana pomoc ma charakter selektywny, a nie ogólnosektorowy, co w połączeniu z finansowaniem BGK z budżetu państwa doprowadzi do negatywnych zmian w strukturze rynku obsługi płatności elektronicznych i ograniczy bodźce do innowacji po stronie pozostałych uczestników rynku. W związku z powyższym rekomendujemy wykreślenie z projektu zapisów ustanawiających BGK wyłącznym agentem rozliczeniowym dla podmiotów sektora publicznego i zastąpienie ich przepisami przewidującymi konieczność wyłonienia przez Ministra Cyfryzacji agenta rozliczeniowego dla tych podmiotów w drodze postępowania prowadzonego na podstawie Prawa zamówień publicznych. Kolejnym niepokojącym wątkiem w regulacji jest utrzymanie katalogu podmiotów publicznych uprawnionych do bezkosztowego korzystania z usługi ePłatności. Choć przystąpienie do usługi pozostaje formalnie dobrowolne, a nie obowiązkowe, projekt wprowadza dodatkowo mechanizm dotacji dla jednostek samorządu terytorialnego liczących do 10 tys. mieszkańców na integrację z platformą ePłatności. Na podstawie danych z pilotażu usługi oszacowano średni koszt takiej dotacji na poziomie 30 tys. zł. W opinii ZPP, mimo iż przystąpienie podmiotów publicznych do usługi ePłatności jest formalnie dobrowolne, a podmioty komercyjne będą mogły oferować	
--	--	---	--

			konkurencyjne usługi poza platformą ePłatności, to w praktyce podmioty publiczne będą skłaniać się do wyboru bezpłatnej oferty BGK. Naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy będzie zamknięcie rynku dla podmiotów komercyjnych oraz zaburzenie równowagi rynkowej. Dodatkowym czynnikiem skłaniającym podmioty publiczne do przyłączenia się do platformy ePłatności, a tym samym rezygnacji ze współpracy z podmiotami komercyjnymi, będzie możliwość uzyskania dotacji od Ministra Cyfryzacji na integrację z platformą. Rozwiązanie to pozwoli jednostkom samorządu terytorialnego na korzystanie z usługi praktycznie bezpłatnie, ponieważ nie będą one zobowiązane do ponoszenia kosztów integracji systemu ani dodatkowych nakładów związanych z realizacją usługi. W efekcie warunki konkurencji staną się jednoznacznie nierówne, a pozycja BGK na rynku zostanie w sztuczny sposób wzmocniona.	
69.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców		Chcielibyśmy zwrócić uwagę na zmianę wysokości wynagrodzenia, jakie BGK ma otrzymywać od Ministra Cyfryzacji z tytułu obsługi transakcji płatniczej w usłudze ePłatności. Opiniowany projekt zastępuje bowiem dotychczasową stawkę 10 groszy za każdą transakcję modelem, w którym wynagrodzenie wynosi 0,06% wartości pojedynczej transakcji do kwoty 1000 zł oraz maksymalnie 1 zł od transakcji powyżej tej kwoty, z zastosowaniem mechanizmu waloryzacji. W naszym mniemaniu stawki te są drastycznie zaniżone względem realiów rynkowych i praktycznie zamykają dostęp do rynku podmiotom komercyjnym. Tak rażąco zaniżona rekompensata sprawia, że świadczenie usługi ePłatności staje się dla BGK ekonomicznie nieopłacalne, co możliwe jest wyłącznie dzięki finansowaniu z budżetu państwa. To z kolei daje bankowi przewagę cenową niedostępną dla dostawców komercyjnych, zmuszonych do kalkulowania stawek na warunkach rynkowych. W związku z tym apelujemy o rezygnację z przepisów wprowadzających tak niskie stawki obsługi transakcji.	Uwaga wyjaśniona Rekomendowane 0,06% od pojedynczej transakcji do kwoty 1 000 zł wraz z CAP wynoszący 1 zł od transakcji powyżej 1 000 zł pozwala uważać za stawkę odpowiadającą oczekiwaniom rynku. Jednocześnie pozwala utrzymać na podobnym poziomie przewidywane wydatki z budżetu Państwa na najbliższe 10 lat, w odniesieniu do proponowanej wcześniej stawki. Wskazane w projekcie ustawy stawki zostały opracowane na bazie informacji rynkowych w momencie ich projektowania.
70.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców w (ZPP)	Uwaga ogólna	Podsumowując, sprzeciwiamy się procedowaniu projektu w obecnym kształcie i opowiadamy się za wprowadzeniem do niego zmian eliminujących wyłączność BGK jako agenta rozliczeniowego dla podmiotów publicznych. Popieramy przy tym również urealnienie stawek wynagrodzeń za obsługę transakcji płatniczych do poziomu rynkowego. Nienaniesienie tych korekt może w naszym przekonaniu doprowadzić do naruszenia unijnych przepisów o pomocy publicznej i trwałego zamknięcia rynku usług płatniczych dla podmiotów komercyjnych na rzecz jednego, uprzywilejowanego podmiotu państwowego. Pragniemy przy tym zaznaczyć, że uchwalenie projektu w niezmienionej formie, z uwagi na opisane wyżej wady, może uzasadniać złożenie do Komisji Europejskiej skargi w trybie art. 24 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589, dotyczącej domniemanej niezgodnej z prawem pomocy publicznej.	Uwaga wyjaśniona Projektowana ustawa nie ogranicza podmiotów innych niż BGK do ubiegania się o samodzielne świadczenie usług acquiringu na rzecz podmiotów publicznych. Inni dostawcy usług płatniczych mogą zaoferować JST inne konkurencyjne rozwiązanie do usługi ePłatności w mObywatel, z którego JST może skorzystać, ponieważ projekt ustawy nie zobowiązuje JST do korzystania tylko z usługi ePłatności. JST może, ale nie musi przystąpić do usługi ePłatności i może korzystać także z rozwiązań komercyjnych w zakresie obsługi transakcji bezgotówkowych.